

LUNA APRILIE

SINAXAR

1 Aprilie

În această lună, în ziua întâi, pomenirea precuvioasei maicii noastre Maria Egipteanca.

Această precuvioasă maică a fost din Egipt și mai înainte trăia cu neînfrânare și cu neastâmpăr, chemând sufletele multor oameni spre pierzare la desfătarea împreunării desfrânate. Petrecând ea șaptesprezece ani întru necurăție, că dintâiași dată de mică a fost căzută în faptele cele rele, pe urmă s-a dat cu totul spre nevoie și virtute. Și atâta s-a înălțat prin nepătimire, cât trecea și apa Iordanului pe deasupra și, când stătea pe pământ la rugăciune, era ridicată și înălțată în sus. Iar pricina întoarcerii ei a fost aceasta: când a fost pe vremea închinării cinstitei Cruci, mergând mulți din multe locuri la Ierusalim, a mers și ea împreună cu tineri desfrânați. Sosind acolo și fiind oprită în chip nevăzut de la intrarea cinstitei biserici, a pus chezaș pe preacurata Fecioară Maica lui Dumnezeu că de va fi

lăsată să intre înăuntru, va trăi cu înțelepciune, și nu va mai sluji vieții celei rele, și nici poftelor și dezmișcărilor trupești. Dobândindu-și dorința după rugăciunea ei, n-a mințit la făgăduința ce a făcut, ci trecând Iordanul și mergând în pustiu, s-a nevoit patruzeci și șapte de ani, neavând pe nici un om ca să o vadă, fără numai pe Dumnezeu, cu ajutorul Căruia s-a depărtat de la firea omenească și a dobândit îngereasca petrecere, cea mai presus de om, pe pământ.

Iar sfântul Zosima, care a împărtășit-o și îngropat-o pe sfânta Maria Egipteanca este prăznuit pe 4 aprilie.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru și mărturisitorului Macarie, egumenul Peleichitului.

Acest între sfinți părintele nostru Macarie, în Constantinopol fiind născut, și prunc sărman rămânând după părinții săi, a fost crescut de un moș adevărat al său, fiind dat la învățătura Sfințelor Scripturi. Și având firească istețime, și multă osârdie arătând, în scurtă vreme petrecând toată Scriptura, a cunoscut

nimicnicia și grabnica stricăciune a celor vremelnicești, precum și veșnicia celor cerești. Pentru aceasta, ieșind din cetate, s-a dus la Mănăstirea numită Pelechiti, și amestecându-se cu monahii de acolo, lepădând numele Hristofor, căci așa se numea mai înainte, Macarie de acum înainte s-a numit. Deci slujind mai la toate trebuințele chinoviei și săvârșind virtuțile prin multa smerenie, s-a făcut începător și făcător de minuni preaminunat. Căci Dumnezeu prin el a vindecat patimi nevindecate; și ploaie din cer a pogorât peste pământ prin rugăciune, și mare și vestit făcându-se el în zilele acelea, multă mulțime năzuia către el. Unii adică durerile sufletești prin el curățându-le, iar alții trupești vindecări dobândind; însă alții sufletește și trupește de el întărindu-se, se întorceau la casele lor. Auzind vestea aceasta, Tarasie preasfântul patriarh al Constantinopolului a trimis de la chemat ca să vindece pe Pavel patriciul, ce avea boală primejdioasă și era deznădăjduit de vindecare. Sfântul l-a vindecat. După aceea și pe soția lui, de asemenea boală pătimind și deznădăjduită fiind de doctori, iarăși a vindecat-o sfântul, pe care și binecuvântându-l patriarhul, l-a făcut slujitor Domnului, căci nu boala cu boala neascultării, ca cei mulți. Ducându-se la mănăstirea sa, smerenia ce o avea mai mult înmulțită a pus-o în lucrare. Atunci lucrătorul de sminteli, diavolul, a pus în Bizanț împărat tiran, care a dat cinstitele icoane în foc și în apă. Acesta era Leon Armeanul, care a trimis în surghiunie pe preasfântul patriarh Nichifor, și care chinuia pe arhierii și arhimandriți cu izgoniri și închisori și cu cumplite bătăi. Atunci și acest minunat bărbat, fiind din pomeniții mai sus sfinți părinți, la felurite chinuri a fost dat, și în închisoare a petrecut până la sfârșitul aceluia împărat. Iar după acela împărățind Mihail Gângavul, și acesta de aceeași spurcată credință fiind, a scos pe sfântul de la închisoare, și prin alții mult măgulindu-l și îngrozindu-l, nu a reușit să-l înduplece de partea lui a fi. Pentru care și izgonindu-l la Ostrovul Afusie îl avea în pază. Iar sfântul suferind toate vitejește, mulțimea lui Dumnezeu. Deci zăbovind în acea izgonire și mult nevoindu-se, și de minuni făcător acolo făcându-se, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Gherontie și Vasilid, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului și dreptului Ahaz.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Varsanufie de la Optina.

Paul I. Plikhanov, fiul lui Ioan și Natalia Plikhanov, s-a născut în orașul Samara în 5 iulie 1845. Mama i-a murit pe când era încă prunc și tatăl său s-a recăsătorit pentru ca fiul lui să aibă o mamă. Deși severă cu el, mama vitregă i-a fost ca o adevărată mamă și copilul a îndrăgit-o mult.

Ca descendent al cazacilor din Orenburg, Paul s-a înrolat în armata cadeților din Polotsk. Și-a completat studiile la Școala Militară din Orenburg devenind ofițer. Mai târziu a terminat și Școala de Ofițeri Cazaci din Petersburg, primind serviciu în districtul militar din Kazan și, în cele din urmă, devenind colonel.

Odată, bolnav de pneumonie, Paul simțea că nu mai are mult de trăit. L-a rugat pe subofițerul sanitar să-i citească din Sf. Evanghelie și și-a pierdut cunoștința. Atunci a avut o vedenie în care parcă cerurile s-au deschis și el s-a înfricoșat de acea lumină puternică. Întreaga sa viață cu toate păcatele i-a trecut prin fața ochilor și l-a cuprins un sentiment de pocăință. Atunci o voce i-a spus să meargă la Mănăstirea Optina dar doctorii nu au crezut că își va

reveni. Sănătatea i s-a îmbunătățit și colonelul a vizitat Mănăstirea Optina. În august 1889 stareț la Optina era Sf. Ambrozie (10 octombrie) care l-a sfătuit pe Paul să-și pună în bună orânduială treburile lumești. După alți doi ani Sf. Ambrozie i-a dat binecuvântare să rupă orice legătură cu lumea și să vină la Optina în trei luni.

Nu i-a fost ușor colonelului să lase serviciul militar în numai trei luni și avea multe ispite cu această ascultare deoarece i s-a propus o promovare la rangul de general, cerîndu-i-se să-și amâne retragerea din armată. Unii chiar au încercat să-i găsească o soție, luînd în derâdere hotărârea lui de a se călugări. Chiar în ultima zi a celor trei luni și-a terminat de rezolvat problemele și s-a întors la Optina. Deja Sf. Ambrozie era pus în sicriu în biserica mănăstirii.

Sf. Anatol I (25 ianuarie) a urmat Sfântului Ambrozie ca stareț al mănăstirii și l-a trimis pe Paul sub ascultare la Ieromonahul Nectarie (29 aprilie) ca ucenic și coleg de chilie. În 1892 a fost acceptat ca novice și un an mai târziu, a fost tuns rasofo. În cei zece ani care au urmat, rasofoarul a trecut prin diferite stagii ale vieții monastice fiind hirotonit diacon (1902) și preot (1903). Călugărul Paul a primit în secret schima în decembrie 1900 datorită unei boli grave. Când a fost întrebat ce nume dorește el a răspuns că nu are importanță. Atunci i s-a dat numele de Varsanufie în cinstea Sf. Varsanufie al Tverului și Kazanului (11 aprilie). Deși s-a făcut bine, nu a primit mantia până în decembrie 1902, după slujba Sfintei Liturghii în care s-a descoperit că fusese tuns pe patul de boală.

În 1 septembrie 1903 monahul Varsanufie a primit ascultarea să îl ajute pe Părintele Iosif, egumenul schitului, la îndrumarea duhovnicească a fraților și surorilor mănăstirii Shamordino.

La începutul războiului ruso-japonez din 1904, călugărul Varsanufie a fost trimis în Orient ca și preot militar avînd misiunea de a îngriji soldații răniți. După terminarea războiului în august 1905, Sf. Varsanufie s-a întors la Optina în 1 noiembrie al aceluiași an.

Părintele Iosif fiind prea bătrîn și slăbit ca să mai poată îngriji de problemele mănăstirii, Sf. Varsanufie a fost numit egumen în locul său, restabilind în scurt timp ordinea, disciplina, plata datoriilor, repararea clădirilor, și altele asemenea, în toate împletind strictețea cu grija părintească și blîndețea pentru toți cei aflați sub îndrumarea lui.

Sf. Varsanufie, ca toți părinții de la Optina, a dobîndit darul înaintevererii și al tămăduirii bolilor fizice și psihice ale oamenilor. Unul din fiii săi duhovnicești, monahul Inocent Pavlov, își amintește cât de înfricoșat a fost la prima sa spovedanie la Părintele Varsanufie care știa și cele mai ascunse gânduri ale lui, amintindu-i chiar și de lucruri și persoane pe care el le uitase demult. Sfântul i-a vorbit blînd, spunîndu-i că Dumnezeu i-a îngăduit să vadă acelea despre el. "Cât trăiesc eu, să nu spui la nimeni despre cele ce ai văzut dar după moartea mea poți să povestești și altora," îi spuse sfântul.

Sf. Varsanufie iubea cărțile duhovnicești, îndeosebi Viețile Sfinților. El obișnuia să spună că cei care citesc cu evlavie din acele cărți vor avea multe de câștigat. Mai spunea că multe întrebări ale vieții noastre își află răspuns în viețile sfinților pentru că ele ne învață cum să trecem peste greutăți, cum să ne păstrăm credința lucrătoare, să luptăm împotriva vrăjmașului și să ieșim

victorioși. Deși Vietțile Sfinților erau la îndemâna oricui, părintele se întrista când auzea că mulți nu le-au citit.

Sf. Varsanufie pomenea mulți sfinți în pravila sa zilnică și nu întâmplător. Fiecare sfânt, explica el, avea un rol anume în viața lui. Dacă, de exemplu, se întâmpla ceva important într-o zi, căuta să vadă ce sfinți se prăznuiau atunci, după care îi pomenea în fiecare zi. Mai târziu a observat că în ziua praznicului lor, sfinții îl păzeau de necazuri și primejdii. În 17 decembrie 1891, praznicul profetului Daniel și a celor trei tineri sfinți, a plecat din Kazan și nu s-a mai întors. În acea zi s-a hotărât să moară lumii și sfântul a simțit atunci că Dumnezeu l-a izbăvit dintr-un cuptor de patimi, la fel ca și pe cei trei tineri izbăviți din cuptorul de foc pentru că nu s-au închinat idolilor, bătrânul a fost convins că a plecat din lume nevătămat pentru că nu s-a închinat desfrâului, mândriei, lăcomiei și altor idoli.

Prin 1908, Sf. Varsanufie părea să se îmbolnăvească tot mai des, vorbind tot mai mult despre clipa despărțirii de această lume. În aprilie al aceluiași an, cineva i-a trimis un pachet în care se afla marea schimă. Călugărul Varsanufie și-a dorit de multă vreme să fie tuns în schima mare înainte de a muri dar nu a spus acest lucru nimănui în afară de arhimandrit. De aceea, a văzut în aceea un semn că se va duce la Domnul.

Într-o noapte de iulie 1910, părintele s-a simțit atât de rău încât a trebuit să iasă din biserică în timpul privegherii și să se întoarcă la chilia lui. În dimineața următoare nu mai putea sta singur pe picioare. În acea noapte a fost tuns în schima mare.

Însă mila lui Dumnezeu l-a învrednicit cu zile și părintele și-a revenit. Dar la mănăstire au apărut alte probleme. Călugării noi care veneau, erau majoritatea din medii duhovnicești mai relaxate și nu înțelegeau sfințenia monahismului sau noțiunea de duhovnic, astfel încât aceștia au început a cere reformă și schimbare în cadrul mănăstirii. Ei urmăreau poziții în posturi de conducere și să închidă schitul. Din cauza numeroaselor plângeri ale fraților nou veniți, Sf. Varsanufie a fost mutat ca egumen la Mănăstirea Golutvinsky. Când a sosit la noua mănăstire, sfântul a găsit totul în paragină. Cu toate acestea, nu și-a pierdut râvna și curând mănăstirea și-a redobândit suflul duhovnicesc. Veneau tot mai mulți oameni auzind că acolo este un părinte venit de la Optina, ameliorându-se astfel și problema financiară. Dar, pe frații care se împotriveau regulilor din mănăstire a trebuit să-i îndepărteze.

La începutul lui 1913, Sf. Varsanufie s-a îmbolnăvit din nou și l-a rugat pe Mitropolitul Macarie al Moscovei să-i dea binecuvântare să se retragă la Optina, dar n-a fost să fie. Sfântul s-a dus la cele sfinte în ziua de 1 aprilie iar trupul i-a rămas la biserică din Golotvino până în 6 aprilie (care a fost și Sâmbăta lui Lazăr). După slujbă moaștele au fost trimise cu trenul la Optina pentru a fi îngropate acolo. Trenul a ajuns în gara Kozelsk în 8 aprilie iar sicriul a fost purtat de cler până la Optina.

Patriarhia Moscovei a autorizat ca slăvirea Părinților de la Optina să se facă în 13 iunie, 1996. Dezgroparea sfințelor moaște ale sfinților Leonid, Macarie, Ilarion, Ambrozie, Anatolie I, Varsanufie și Anatolie II a început în 24 iunie/7 iulie, 1998 și s-a încheiat în următoarea zi. Dar, pentru că hramurile bisericii (nașterea Sf. Ioan Botezătorul și celelalte) se asociau cu datele dezgropării sfințelor moaște, Patriarhul Alexei al II-lea a stabilit 27 iunie/10 iulie ca dată

de comemorare a acestui eveniment. Moaștele sfinților părinți se odihnesc acum la noua biserică a Icoanei Vladimir a Maicii Preacurate.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

2 Aprilie

În această lună, în ziua a doua, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Tit, făcătorul de minuni.

Acest fericit și sfânt părinte al nostru Tit, iubind pe Hristos din tânăra vârstă, și lepădându-se de lume, a mers la o mănăstire de obște, și atâta s-a supus pe sine smereniei și ascultării, încât nu numai pe ceilalți frați ai mănăstirii aceleia i-a întrecut, ci și pe tot omul. Făcându-se păstor oilor celor cuvântătoare ale lui Hristos, avea atâta blîndețe și dragoste și milosârdie ca nimeni altul; și s-a păzit curat și la trup și la suflet din copilărie, ca un inger al lui Dumnezeu. Drept aceea și mare făcător de minuni făcându-se, către Domnul s-a mutat, lăsând ca un stâlp însuflețit și icoană adevărată, faptele cele bune ale sale, și ucenicii, și pe cei ce au pustnicit împreună cu dinsul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici și frați buni, Amfian și Edesie.

Acești sfinți au trăit pe vremea împăratului Maximian, frați din maică, din pămîntul Lidiei. Mergînd ei la Berit, și de mucenicul Pamfil fiind învățați în dreapta credință, au stat înaintea stăpînitorului Urban. Și propovăduind Amfian, în priveliște, pe Hristos Dumnezeu, a fost bătut peste obraz și călcat de picioarele ostașilor, apoi ungându-i picioarele cu untdelemn le ardeau cu foc, și mai în urmă l-au spînzurat; așa încât se vedea sfântul cu totul umflat, coastele fiindu-i zdrobite de multele lovituri ale picioarelor ostașilor, iar carnea de pe picioare arsă de foc. Dar rămânînd în credința și mărturisirea lui Hristos, a fost aruncat în adâncurile mării și acolo s-a săvârșit; iar Edesie, la Alexandria cea din Egipt, fiind judecat a se necăji la minele de aramă. Și văzînd pe guvernatorul Ieroclis că chinuiește pe creștini, necruțîndu-se pe sine, cu însăși mîna sa, a bătut pe acel stăpînitor, și pentru aceasta la multe chinuri a fost dat. Și fiind aruncat în mare, s-a săvârșit și a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Policarp.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Teodosia din Tir.

Odată, în vremea persecuției împotriva creștinilor care dura deja de cinci ani, Sf. Teodosia în vârstă de 17 ani a vizitat prizonierii creștini condamnați în Pretoriumul din Cezareea, Palestina. Erau Sfintele Paști și mucenicii vorbeau despre Împărăția lui Dumnezeu. Sf. Teodosia i-a rugat să o pomenească și pe ea când vor ajunge în fața lui Dumnezeu.

Soldații au prins-o și au dus-o în fața lui Urban, guvernatorul, spunînd că acea fecioară se închina în fața prizonierilor. Acesta i-a cerut să jertfească la idoli dar a refuzat, mărturisindu-și credința în Hristos. Apoi au torturat-o îngrozitor, rupîndu-i carnea cu cârlige de fier pînă i s-au văzut oasele.

Mucenița a răbdat în tăcere și cu zâmbetul pe față chinurile și când guvernatorul i-a cerut din nou să sacrifice la idoli iar ea i-a răspuns: "Nebunule, mi s-a dăruit să fiu în rîndul mucenicilor". Apoi i-au pus o piatră de gât și a fost aruncată în mare dar au salvat-o îngerii. Din nou au prins-o și

a fost dată să o sfâșie fiarele sălbatice dar acestea nu s-au atins de ea. În final călăii i-au tăiat capul.

Noaptea, Sf. Teodosia a apărut părinților ei care au încercat să o convingă să nu se sacrifice pentru Hristos. Era îmbrăcată într-o haină strălucitoare, cu o cunună pe cap și o cruce strălucitoare de aur în mână, spunându-le: "Priviți gloria de care ați vrut să mă lipsiți!"

Sf. Muceniță Teodosia din Tir a îndurat mucenicie în anul 307. Ea mai este prăznuită și în 29 mai, zi în care i s-au mutat sfintele moaște la Constantinopol și apoi la Veneția.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Grigorie cel ce în sânul Nicomidiei a sihăstrit, la anul 1240, și care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

3 Aprilie

În această lună, în ziua a treia, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Nichita Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii Midichiei.

Sf. Nichita Mărturisitorul s-a născut în Cezareea Bitiniei (nord-vestul Asiei Mici) într-o familie evlavioasă. Mama lui s-a stins din viață la opt zile de la nașterea sa iar Filaret, tatăl lui, s-a călugărit. Copilul a rămas în grija bunicii care l-a crescut într-un adevărat spirit creștin. Încă din copilărie, Sf. Nichita frecventa biserica și a devenit ucenic al pustnicului Ștefan. Cu binecuvântarea sa, Sf. Nichita s-a dus la Mănăstirea Mydicia unde egumen era Sf. Nichifor (13 martie).

După șapte ani de viață sfântă la mănăstire, cunoscut pentru regulile drastice impuse în viața monahală a mănăstirii, Sf. Nichita a fost hirotonit preot. Sf. Nichifor, cunoscând viața curată a tânărului călugăr, i-a încredințat conducerea mănăstirii atunci când el însuși s-a îmbolnăvit.

Nedoritor de putere, Sf. Nichita s-a dăruit iluminării și bunăstării mănăstirii sale, cărmuind pe frați prin propriul său exemplu de viață. Curând, viața sfântă a viețuitorilor a atras la mănăstire mulți oameni căutând mântuire. După mai mulți ani, numărul călugărilor a crescut la o sută.

La plecarea către cele sfinte a Sf. Nichifor, frații l-au vrut toți ca egumen pe Sf. Nichita.

Domnul l-a dăruit pe Sf. Nichita cu harul facerii de minuni. Prin rugăciunile sale un copil surdo-mut și-a recăpătat graiul; două femei posedate s-au vindecat; un om și-a recăpătat mințile și mulți alți bolnavi s-au vindecat de rănilor lor.

În acei ani, sub împărat Leon Armeanul (813-820), erezia iconoclastă a renăscut și s-au întezit din nou opresiunile. Episcopi ortodocși erau scoși din funcție și exilați. În 815 la Constantinopol s-a întrunit un consiliu al ereticilor în cadrul căruia s-a hotărât alungarea Patriarhului Nichifor (806-815), alegând în locul sfinției sale un mirean eretic pe nume Teodot. De asemenea, episcopii ortodocși exilați au fost înlocuiți cueretici.

Împăratul i-a adunat pe toți capii monahali încercând să-i aducă la eretismul iconoclast. Printre ei se afla și Sf. Nichita, care a stat drept în credința sa. Urmînd exemplul său, toți ceilalți au rămași credincioși cinstirii sfințelor icoane. Astfel, toți aceia au fost aruncați în temniță. Sf. Nichita a răbdat toate chinurile cu curaj și i-a încurajat în dreapta credință și pe ceilalți prizonieri.

Văzînd acestea, împăratul și falsul patriarh Teodot au încercat să-i păcălească pe episcopii ortodocși și pe cei rămași credincioși învățaturii ortodoxe, spunîndu-le că vor fi eliberați cu o singură condiție, și anume să primească Sfânta Împărtășanie din mâna pseudo-patriarhului Teodot.

Multă vreme sfântul nu a vrut să se împărtășească cu un eretic dar a cedat rugămintilor fierbinți ai celorlați. Sf. Nichita a intrat în biserică unde erau puse sfintele icoane pentru înșelare și a acceptat împărtășania.

Dar când s-a întors la mănăstirea sa, a văzut că nu s-a renunțat la persecuția împotriva icoanelor și s-a căit pentru fapta sa. Întors la Constantinopol, a denunțat cu tărie erezia iconoclastă ignorând amenințările împăratului.

Sf. Nichita a fost aruncat în temniță din nou, unde a stat șase ani, până la moartea împăratului Leon Armeanul. Îndurînd foame și muncă silnică Sf. Nichita a făcut minuni cu puterea rugăciunii, și anume conducătorul Frigiei a eliberat doi captivi fără a cere răscumpărare și trei naufragiați pentru care s-a rugat sfântul, au fost aruncați pe mal de valuri.

Sf. Nichita s-a săvârșit întru Domnul în 824 fiind înmormântat la mănăstire cu mare cinste. Mai târziu, sfintele moaște au devenit o adevărată sursă de tămăduiri pentru toți care veneau să se închine cu credință la mormântul sfântului mărturisitor.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Elpidifor.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Diu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Vitonie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Galic.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ilirie din Muntele Mirsiona.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Pavel Rusul, care a fost slobozit din robie și a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1683, de sabie săvârșindu-se.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

4 Aprilie

În această lună, în ziua a patra, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Iosif, scriitorul de cântări.

Preacuviosul Iosif a fost din Eparhia Siciliei, din părinți cu numele Plotin și Agata. Era binecredincios și blând la obicei și îndeletnicindu-se pururea cu deprinderea dumnezeieștilor Scripturi. Încăpând patria lui în mâinile agarenilor, a mers cu maicăsa și cu frații săi la Peloponez, și de acolo la Tesalonic, unde s-a și călugărit și a intrat în nevoințele duhovnicești. Patul lui era pământul, așternutul lui o piele, iar haina lui proastă și sărăcăcioasă; hrana lui, puțină pâine, și băutură, apă. Sta în picioare toată noaptea la rugăciune și cu îngenunchere. Totdeauna avea cântări în gura sa, lucrul mâinilor sale era caligrafia, iar când părăsea scrisul, avea

citirea dumnezeieștilor Scripturi. Din acestea s-a făcut așa de blând și de înțelept, plecat, fără de rautate, întreg la minte, și câte urmează acestora. Având o bogăție ca aceasta de fapte bune, s-a hirotont preot. Și în scurtă vreme s-a dus la Constantinopol cu sfântul Grigorie Decapolitul, cu care s-a închis în biserica sfântului mucenic Antipa, veselindu-se în grele petreceri, și în căile vieții pustnicești. Iar de vreme ce răsărise eresul cel hulitor de Hristos, al luptătorilor împotriva icoanelor, fericitul acesta încă a purces să meargă la Roma, rugat fiind de unii, și prinzându-l corăbiile barbarilor, l-au dus legat la Creta și l-au băgat în închisoare, unde a învățat pe toți calea mântuirii, și a scăpat pe mulți din mâinile diavolului. Arătându-i-se acolo oarecare om cu sfințită cuviință de la Mira Lichiei, i-a zis: Iată, primește această cârtică; și el, luând-o, citea și cânta acestea: "Grăbește, Indurate, și sânguiește ca un milostiv spre ajutorul nostru, că poți voind". Și această cântare, o minune, se făcu dimineața lucru aieva. Căci atunci murind Teofil ocrotitorul eresului, Biserica lui Hristos a dobândit iarăși podoaba și buna-cuviință a cinstitelor icoane. Pentru aceasta atunci și cinstitul acesta Iosif fiind slobozit de la închisoarea din Creta, s-a dus la Constantinopol, și dobândind de la oarecine o parte din sfintele moaște ale sfântului apostol Bartolomeu, a făcut el împreună cu cinstitul Grigorie o biserică în numele apostolului. Pentru aceasta, aflându-se în grijă și în gândire multă, a-i împodobi praznicul cu cântări cuvioase și tropare, se ruga cu lacrimi și cu suspinuri, ca să dobândească darul acesta, pe care l-a și dobândit. Căci văzu un om înfricoșător, eu chip apostolesc, care ridică sfânta Evanghelie de pe sfânta masă, și o puse pe pieptul lui, și apoi îl binecuvântă. Aceasta a fost

începătura dumnezeiescului dar. Căci de atunci și mai pe urmă fără de trudă și prea lesne alcătuia sfintitele cântări, și le da celor ce cereau, încât socoteau unii cum că nu le scoate de la sine, ci le învață întâi de la alții, apoi le zice pe de rost, și așa le dă celor ce le poșteau. Dar nu era așa pricina, precum socoteau aceia amăgindu-se, ci era dat din dumnezeiescul dar a le izводи. Drept aceea era de gurile tuturor lăudat, și de toti dorit și iubit, nu numai de cei simpli și de boieri, ci chiar și de împărații cei de atunci. Și a fost osândit la izgonire de Barda cezarul, unchiul împăratului Mihail, pentru că sfântul îl mustrase. Ci iarăși numaidecât chemat din izgonire, își luă pe seama lui paza sfintelor vase ale sfintei biserici a lui Dumnezeu, fiind patriarh minunatul Ignatie. Și nevoindu-se pentru dreapta credință, a fost izgonit la Cherson. Iar după moartea lui Barda a fost eliberat de acolo de Teodora împărăteasa, care a întărit Ortodoxia, și făcând laude multor sfinti, a răposat, și au fost îngropate cinstitele lui moaște la mănăstirea unde și acum se află.

Tot in această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Gheorghe din Maleo.

Sf. Gheorghe a trăit în sec. al IX-lea. Părinții au vrut să-l însoare dar el a refuzat și s-a dus la mănăstirea din Muntele Malea, în Peloponez, adunând în jurul său mulți ucenici. Avea darul vederii celor ce aveau să fie în viitor și și-a proorocit moartea cu trei ani înainte de a se întâmpla. Sf. Gheorghe s-a dus la Domnul în sec. al VI-lea.

În slujba de pomenire Sf. Gheorghe este numit înger pământesc și făcător de minuni.

Tot in această zi, pomenirea sfintei mucenițe Fervuta, a slujnicii ei, și a tovarășelor lor.

Sfânta Muceniță Fervuta laolaltă cu sora și slujnicele ei au răbdat mucenicie pentru Hristos între anii 341 și 343. Sf. Fervuta și sora sa erau surori ale Sf. Simeon Episcopul din Seleucia, care a suferit pentru Hristos în vremea împăratului persan Sapor între anii 341-344.

Atât surorile cât și tovarășele lor au fost aduse la curte pentru a o sluji pe împărăteasă. Sf. Fervuta ieșea în evidență prin frumusețea ei neobișnuită, iar împărăteasa a sfătuit-o să se căsătorească pentru a dobândi o poziție socială mai înaltă. Dar sfânta a refuzat deoarece s-a dăruit fecioriei întru Hristos.

La scurt timp, împărăteasa s-a îmbolnăvit. Vrăjitorii care veniseră să o tămăduiască pe împărăteasă s-au rănit de frumusețea Fervutei. Unul din ei a cerut-o de soție iar sfânta i-a răspuns că este creștină și că este mireasa lui Hristos. Ca să se răzbune, amorezul refuzat l-a mințit pe împărat că boala împărătesei se trage de la otrava pe care i-au dat-o slujnicele. Atunci acestea au fost aduse la judecată din ordinul împăratului.

La proces ele au declarat că sunt nevinovate și că sunt pregătite să accepte moartea pentru Hristos.

Judecătorul șef, vrăjitorul Mauptis, rănit și el de frumusețea Fervutei, a trimis un om în celula prizonierelor ca să-i propună Fervutei și celorlalte libertatea în schimbul acceptului Sfintei Fervuta să-i devină soție. Ceilalți doi judecători i-au făcut în secret aceeași propunere sfintei fecioare, unul după celălalt.

Sf. Fervuta a respins cu hotărâre toate propunerile spunând că este mireasa lui Hristos și că nu ar accepta niciodată o căsătorie lumească.

Mucenițele au fost găsite vinovate de a fi creștine și de vrăjitorie împotriva împărătesei pe care ar fi otrăvit-o. Au fost condamnate la moarte prin tăierea trupurilor în bucăți. După aceea, ei au așezat trei bucăți într-o parte și trei în alta, spunând împărătesei să treacă printre ele ca să se vindece de boala ei.

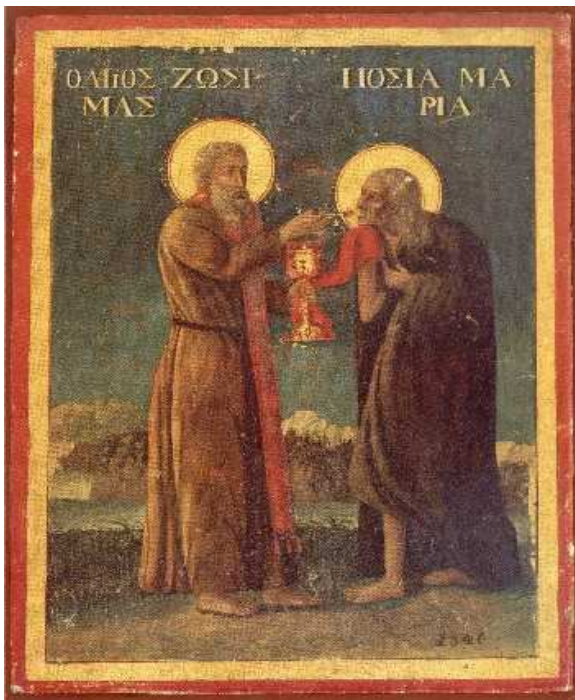
Trupurile sfințelor mucenițe au fost aruncate într-un șanț de unde au fost recuperate în secret de creștini și îngropate.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Puple.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Platon egumenul Mănăstirii Studiiilor.

Tot în această zi, pomenirea a trei sfinți precuvioși: Teona, Simeon și Forvin, care în pace s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Zosima, care a îngropat pe sfânta Maria Egipteanca.

Sf. Zosima s-a născut la sf. sec. al V-lea, trăind într-o mănăstire pe malul Iordanului. Acesta a întâlnit-o pe Sf. Maria Egipteanca (1 aprilie), a împărtășit-o și după ce s-a dus la Domnul a îngropat-o.

Sf. Zosima s-a săvârșit în anul 560 la vârsta de 100 de ani.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Teona, care a sihăstrit în Mănăstirea Pantocratorului, iar mai în urmă a ajuns episcop al Tesalonicului și care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Teona a fost ucenicul Sf. Iacob din Kastoria (1 noiembrie) și a trăit la începutul sec. al XVI-lea. A trăit o vreme în Mănăstirile Pantocrator și Simonopetra din Muntele Athos. El a pus bazele mănăstirii Sf. Anastasia și a fost sfințit Arhiepiscop al Tesalonicului. S-a săvârșit în pace.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

5 Aprilie

În această lună, în ziua a cincea, pomenirea sfinților mucenici Cludie, Diodor, Victor, Victorin, Papia, Serapion și Nichifor.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Teodul și Agatopod.

Din acești doi sfinți, Teodul era mai tânăr, iar Agatopod mai ajuns de vârstă, și amândoi erau din cetatea Tesalonicului. Pentru credința lui Hristos au stat înaintea stăpânitorului Faustin și neplecându-se a jertfi idolilor, ci credința lui Hristos neclintit păzind-o, au fost aruncați în adâncul mării și așa s-au săvârșit. Însă li s-a arătat lor ceea ce era să fie prin descoperire mai înainte de sfârșit, căci li se părea amândorura că au intrat într-o corabie care sfărâmându-se de întreitile valuri ale furtunii și cei ce împreună înotau pierzându-se, ei singuri scăpând, s-au suit peste un munte, care era înalt până la cer, arătând vedenia pătimirea lor cea mare și suirea lor la cer.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Maicii noastre Teodora cea din Tesalonic.

Această cuvioasă Teodora, din tânără vârstă iubind pe Hristos, s-a lepădat de lume și ducându-se la chinovie, s-a tuns în schima monahală, și lucrând toate virtuțile, pe toate împreună le-a izbutit. Atâta ascultare și cinste a câștigat de la toate celelalte călugărițe și de la stareță, încât și după moarte a arătat că este vie. Căci viața sa păzind-o curată și neîntinată, a lăsat-o celorlalte surori ale mănăstirii, ca un stâlp însuflețit. După vreme nu puțină de la adormirea ei, stareța mutându-se către Domnul, și aceasta curată și duhovnicească fiind, s-a făcut multă adunare la îngroparea ei. Căci erau și din cei mai aleși, și popor mult adunat, cucernici monahi și bărbați aleși, și s-a făcut slujbă după rânduială.

Deschizându-se mormântul în care de multă vreme zăcea cuvioasa Teodora, ca să fie pus aproape de ea trupul stareței, s-a făcut o minune, pentru cei ce priveau, înspăimântătoare, iar pentru cei ce auzeau, uimitoare, căci locul era potrivit pentru privire. Și toți uitându-se au văzut cum Teodora care de multă vreme zăcea moartă, s-a strâns pe sine, și, ca și cum ar fi fost vie, a dat loc duhovniceștii sale maici, ca și când îi aducea cinstire. Acest lucru străin văzându-l toți cu înspăimântare strigau: Doamne miluiește. Încă de atunci și până acum, multe semne a făcut Dumnezeu prin cuvioasa Teodora.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Teodora și Didim.

Pe vremea împărăției lui Dioclețian și Maximian, ighemon fiind Eustratie în Alexandria, era prigoană asupra creștinilor. Deci atunci fiind prinsă fecioara Teodora a mărturisit pe Hristos înaintea tuturor, și bătând-o au pus-o în închisoare. Și trecând câteva zile, iarăși scoțând-o la cercetare, a fost închisă într-o casă de desfrâu. Și trimițând stăpânitorul la ea tineri desfrânați, aceștia năvăleau asupra ei; iar sfânta se ruga lui Dumnezeu. Din rânduială dumnezeiască s-a aflat acolo un mai-mare preavestit tânăr cu numele Didim, ce era îmbrăcat cu straie ostășești, și dezbrăcându-și hainele sale le-a dat fecioarei de le-a îmbrăcat, împreună și armele sale. După ce le-a îmbrăcat

fecioara, cu sfătuirea lui Didim a ieșit din casa de desfrâu, și așa s-a păzit neprihănită și curată mulțumind lui Dumnezeu. Intrând unul din acei desfrânați în casa de desfrâu și aflând în loc de fecioară pe Didim acolo șezând, a rămas înspăimântat, și cugeta întru sine zicând: "Au doară Hristos poate să prefacă fecioarele în bărbați ? Cel ce a intrat a ieșit, iar fecioara unde este ? Căci auzind eu, oarecând, că Hristos a prefăcut apa în vin, basm socoteam aceasta, iar acum mai mare minune văd." Acestea cugetând acela, văzând Didim că este cuprins de nedumerire, a mărturisit întâmplarea, că adică el singur a fost lucrătorul acestui lucru și că de voiește să vestească stăpânitorului, adăugând că el așteaptă încă acolo, stând în locul fecioarei, căreia el i-a dat drumul din casa de desfrâu fără temere. Acela a spus, și îndată Didim a fost înfățișat la judecata stăpânitorului, care i-a zis: "Cum ai îndrăznit să faci acest lucru?" Și sfântul i-a răspuns: "Creștin fiind, și bine știind a neguțători, cu o pricină două cununi mi-am dobândit: una adică am răpit pe fecioara din mâinile voastre cele păgânești, curată pe ea păzind-o, și alta, că și eu m-am mărturisit vouă că sunt creștin." Și stăpânitorul a zis: "Pentru cutezarea ta aceasta, poruncesc să ți se taie capul; iar pentru că crezi în Hristos, și nu jertfești zeilor, poruncesc ca trupul tău să fie topit în foc." Și sfântul a zis: "Bine este cuvântat Dumnezeuul meu, Care n-a trecut cu vederea lucrarea mea." Și ducându-se la locul de chinuire după ce a făcut rugăciune, i s-a tăiat capul; și sufletul său s-a înălțat la cer, iar trupul său a fost dat focului. Iar oarecare creștini, adunând cinstitele lui moaște ce au rămas din foc, le-au îngropat cu cinste.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Termu.

Tot în această zi, pomenirea sfintelor femei: Stăpâna și Slujnica.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Pompie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Zinon, care cu smoală fiind uns și în foc băgat și cu sulița fiind pătruns, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Maxim și Terentie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului nou mucenic Gheorghe, care s-a nevoit în noul Efes, în anul 1801, și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

6 Aprilie

În această lună, în ziua a șasea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Eutihie, patriarhul Constantinopolului.

Acest între sfinți părintele nostru și marele arhieriu Eutihie, a fost pe vremile împărăției marelui Iustinian, din Frigia, dintr-un sat ce se cheamă Tiacomî. Fiind crescut lângă Isihie preotul, bunicul său, care se învrednicise, pentru dragostea ce avea către Dumnezeu, a face minuni, și fiind botezat de dânsul la biserica din Augustopole, unde slujea bunicul său, era păzitor de sfinte vase. Nevoindu-se la sfințitele cuvinte, și înaintând în adâncul cunoștinței Scripturilor, a fost chemat de cel ce era atunci episcop al Amasiei și tuns citeț în biserica preasfintei Născătoarei de Dumnezeu, ce se află în locul numit Urvichia, apoi a fost hirotonit diacon și preot, și s-a dus la mănăstirea ce era făcută de Meletie și Seleuchie arhieriei Amasiei; acolo a devenit monah, și apoi a ajuns arhimandrit.

Întrunindu-se Sfântul Sinod al cincelea a toată lumea de împăratul Iustinian, s-au adunat de pretutindenea arhierii; iar arhierul Amasiei, întâmplându-se a fi bolnav, n-a putut îndrăzni a călători, ci a fost trimis fericitul acesta Eutihie, să fie în locul lui plinitor. Acesta mergând la Constantinopol și dând dovada virtuții și înțelepciunii sale, și la întrebările ereticilor și la răspunsuri arătându-se luminat în cele ce-i înfrunța, și dovedind cu Scriptura că se cade a anatematiza pe eretici, a tras pe toți, chiar și pe împăratul spre dragostea lui, atâta cât și Mina presfântul patriarh a zis, din descoperire dumnezeiască, că acesta avea să fie urmaș în locul lui. Și peste puțină vreme mutându-se către Domnul patriarhul Mina, a trimis împăratul de a adus pe sfântul din Amasia, și l-a așezat arhieriu al acelei luminate și mari cetăți, cu votul și cu judecata arhierilor și a tot poporul, și plinirea Bisericii. Iar diavolul, semănătorul zăzaniilor, nesuferind a vedea așezarea și bunăstarea Bisericii lui Hristos, ispitea a o clinti prin dogme putrede, ca și cu niște meșteșuguri, până a îndemnat și pe unii a huli, plecându-i cu chip de bunăcredință, cum că trupul luat de Hristos din sfânta Fecioară mai înainte de patimă era nesticăcios.

Și alăturându-se împăratul Iustinian la acea păgânească dogmă, a pogorât din scaun pe marele Eutihie, și l-a gonit pentru că înfrunța hulele ce se scorniseră. Și mergând la Mănăstirea Amasiei, căci acolo era izgonit, petrecea sihăstrește; și arătând multe lucruri de minuni, și-a luat iarăși scaunul, făcând doisprezece ani la izgonire.

Murind Iustinian, și luând împărăția Iustin și Tiberie, a fost primit sfântul de cei mai de frunte ai Sfatului cu luminată priință, și contenind cu rugăciunea sa stricăciunea și omorul ce se făcea între oameni în Constantinopol, și ținând sfânta Biserică timp de douăzeci și patru de luni după chemarea din izgonire, s-a mutat către Domnul, proorocind mai înainte împăratului Tiberie pentru împărăție. Apoi mergând să-l vadă, i-a spus și de sfârșitul lui, care i s-a și întâmplat, că după moartea sfântului a trăit patru luni, și a lăsat și el trupul. Iar moaștele sfântului Eutihie au fost îngropate în altarul bisericii sfinților apostoli la temelie sfântului altar, unde zac sfintele moaște ale lui Andrei și Timotei și ale lui Luca, apostolii.

Tot în această zi, pomenirea sfinților o sută douăzeci de mucenici din Persida.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Platonida.

Sfânta Platonida a fost diaconesă dar s-a retras în deșertul Nisibis (Nisibe) unde a organizat o mănăstire de maici, cu reguli foarte stricte de viață. Maicile mâncau o singură dată pe zi și când nu aveau prăvă se ocupau cu treburi mănăstirești și diferite ascultări.

Vinerea, când se cinstesc patimile Mântuitorului pe Cruce, nu se mai lucra nimic și călugărițele erau în biserică de dimineața până seara, când între slujbe citeau din Sfânta Scriptură și din interpretările acesteia.

Sf. Platonida a fost pentru toate maicile un exemplu viu de viață monahicească, sfințenie, smerenie și dragoste de aproapele. Ajungând la o vârstă înaintată, sfânta Platonida s-a dus în pace la Domnul în anul 308.

Tot în această zi, pomenirea sfinților doi mucenici cei din Ascalon, care s-au săvârșit, fiind îngropați în pământ până la brâu.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului părintelui nostru Grigore Sinaitul, care a sihăstrit la anul 1310, și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Grigorie cel ce a sihăstrit în munții Marii Lavre a Atonului la anul 1308, și care în pace s-a săvârșit.

Sfântul Grigorie era din Constantinopol, ducând o viață sfântă în Muntele Athos, în Lavra Sf. Atanasie (5 iulie). Acesta a fost îndrumătorul spiritual al Sf. Grigorie Palama (14 noiembrie).

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

7 Aprilie

În această lună, în ziua a șaptea, pomenirea sfântului mucenic Caliope.

Acest sfânt mucenic a fost pe vremea împăratului Maximian, fiu al Teocliei, învățat în credința lui Hristos, și era din Perga Pamfiliei, crescut lângă maică-sa cu dreapta credință și nevoindu-se cu dumnezeieștile Scripturi. Fiind pornită prigoană asupra creștinilor, întărindu-se pe sine, și luând învățăături și sfătuire de la maicăsa, ca să moară pentru mărturisirea lui Hristos, s-a dus însuși, nechemat, la guvernatorul Maxim în cetatea lui Pompeie, și propovăduind înaintea lui numele lui Hristos, a fost legat cu coatele mâinilor îndărăt și bătut cu plumb, întins pe o roată și ars dedesubt cu foc. Dar arătându-se îngerul Domnului, a oprit roata și focul s-a răcit și s-a arătat îngerul cu groază, pentru cei ce-l priveau. Iar pe sfântul l-au luat și l-au băgat în temniță cu carnea sfărâmată, unde intrând maicăsa, îi ștergea sângele de pe răni. Și, împărțindu-și ea toată averea la săraci, și iertându-și robii și roabele, care erau până la cinci sute și cincizeci cu toții, s-a alăturat fiului ei și cântau împreună. Iar la miezul nopții, s-a făcut lumină în temniță, și a venit glas de sus, care ferece îndrăznirea și mărturisirea mucenicului, care mai vârtos se înălța spre lupte. Deci rămânând întru acestea neclintit, a fost osândit să fie răstignit; și a devenit părtaș la patimile Stăpânului, nu numai cu chipul morții, ci și cu vremea în care se întâmplau acestea, fiindcă era în sfânta Joia cea mare, înaintea Învierii lui Hristos, Dumnezeului nostru. Răstignindu-l cu capul în jos, că și maicăsa poftise aceasta, dând încă și cinci galbeni de aur chinuitorilor pentru aceasta; a doua zi, în Vinerea cea mare, la trei ceasuri, și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar după ce l-au pogorât de pe cruce, a căzut maicăsa peste dânsul și, leșinând, și-a dat și ea sufletul, și a fost îngropată cu sfântul mucenic și fiul ei la un loc.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Gheorghe, episcopul Mitilenei.

Acest sfânt, din mică vârstă iubind pe Hristos, s-a călugărit. Și plinind tot felul de virtute, a câștigat mai mult decât alții smerenie. Și fiind foarte milostiv, a fost înălțat în scaunul Mitilenei. Întru care binestrălucind și biruind cu multa înțelepciune pe luptătorii împotriva icoanelor, și făcându-i a-și cunoaște rătăcirea, și măcar că se afla în trup, dar pentru covârșitoarea sa cumpătare cu îngerii se aduna, s-a mutat din viața aceasta. Și dăruind izvor de minuni din dumnezeieștile sale moaște, este vrednic a fi iubit de toți.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Rufin diaconul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Achilina cea nouă, care cu mâinile înapoi legate și cu pântecul pus pe foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților două sute de mucenici cei din Sinope, care s-au săvârșit prin sabie.

***Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne
mântuiește pe noi. Amin.***

8 Aprilie

În această lună, în ziua a opta, pomenirea sfinților apostoli din cei șaptezeci: Irodion, Agav, Ruf, Flegon, Asincrit și Ermis.

Dintre acești sfinți apostoli, Irodion, de care pomeneste marele apostol Pavel, a slujit tuturor sfinților apostoli. După acestea a fost hirotonit de dâșii preot, apoi episcop al cetății Neon Patron, și învățând pe mulți păgâni și întorcându-i la credința lui Hristos, fiind zavistuit de iudei, a pățimit multe. Că mergând la dânsul închinătorii la idoli, întâi l-au bătut foarte rău, și i-au zdrobit gura cu pietre, apoi zdrobindu-i capul cu lemne, pe urmă l-au junghiat cu cuțitul.

Iar Agav, care a luat brâul sfântului Pavel, și și-a legat mâinile și picioarele, atunci așa a proorocit, zicând: acestea zice Duhul cel Sfânt: "Pe omul al cărui brâu este acesta, așa îl vor lega în Ierusalim iudeii, și-l vor bate cu răni, ceea ce s-a și întâmplat, că nu numai l-au legat, ci au ispitit a-l și omorî. Și după aceea acest Agav a propovăduit în partea lumii ce i-a venit.

Iar Ruf, de care pomeneste și apostolul în Epistola către Romani, a fost făcut episcop cetății Tebei, care este în Grecia.

Asemenea Flegon și ceilalți propovăduiau pretutindena în lume Evanghelia și întorceau pe necredincioși la credința cea adevărată. Aceștia dar fiind pedepsiți în multe feluri, toți într-o zi omorâți de iudei și de păgâni, întru Domnul s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Celestin papă al Romei.

Acest sfânt era pe vremea lui Teodosie cel Tânăr în Biserica Romei celei vechi, bine sporind cu viața și cu cuvântul. Prin care s-a învrednicit și de scaunul arhieresc, mutându-se din viață papa Zosima. Deci acest Celestin, zicând și făcând toate pentru Tradițiile apostolești și părintești, a caterisit pe răucredinciosul Nestorie, muștrându-l prin epistolă și lepădând hulele lui cele urâte împotriva lui Dumnezeu și făcându-se împreună-lucrător cu fericitul Chiril, la caterisirea aceluia, și multe alte isprăvi lucrând vrednice de cuvânt și de pomenire, s-a ridicat cu pace din cele de aici, și s-a mutat la viața cea neîmbătrânitoare și fericită.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Pavsilip, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Ioan Corăbierul, care a suferit mucenicia în insula Cos la anul 1669, și care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

9 Aprilie

În această lună, în ziua a noua, pomenirea sfântului mucenic Eupsihie cel din Cezareea.

Acest sfânt a fost din Capadochia, și având viață curată fără prihană, și-a luat femeie după lege. Înfierbântându-se de dumnezeiască râvnă și luând cu dânsul pe mai mulți creștini, a sfărâmat din temelie capiștea, ce se cheamă a norocului, la care cu totul se dăduse Iulian Apostatul, aducând în toate zilele jertfe. Și dacă s-a vădit lucrul, fără de zăbavă a poruncit a izgoni pe toți creștinii și a fi dați la multe feluri de chinuri, iar mucenicului Eupsihie, întrucât era vinovat de o faptă ca aceasta, să i se taie capul; și așa s-a luat sfârșitul vieții sale.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Vadim Arhimandritul și a celor șapte ucenici ai lui.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici cei ce s-au săvârșit în robie în Persida.

Sapor împăratul persienesc, pe la al cincizeci și treilea an al împărăției sale, venind asupra pământului romanilor, a stăpânit cetatea numită Vizada. Omorând pe ostașii de acolo și pe cei ce puteau purta arme, pe cealaltă nerăzboinică gloată, împreună cu bătrânii, copiii și femeile, pe episcopul Iliodor, și pe Disa și pe Maniav prezbiterii, și pe toți cei ai clerului i-a lăsat în pace. Când fu aproape de sfârșit, episcopul Iliodor a hirotonisit în locul său, pe prezbiterul Disa. Și înălțându-se de către cei bisericești obișnuita doxologie, mai marele vrăjitor Adelfor, a înștiințat pe Sapor, că creștinii lăsați în pace de el, înaintând pe Disa, hulesc asupra împăratului și asupra credinței lui. Atunci din porunca împăratului au fost aduși trei sute de bărbați și, neplecându-se a aduce cinste soarelui și focului, li s-au tăiat capetele. Din care douăzeci și cinci de iubitori de viață, spre pierzarea lor, s-au alipit de împăratul și au alergat la el, plecându-se lui. Însă unul cu numele Avdiisus, neprimind rană de moarte, nu a murit împreună cu ceilalți. Care în urmă bărbătește propovăduind cuvântul lui Dumnezeu, oarecare păgân năvălind asupra-i, l-a omorât cu sabia, și a primit tăierea cu plăcere. Căci se necăjea și suspina, rămânând singur cu cei împreună mucenici.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Avdiisus, care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

10 Aprilie

În această lună, în ziua a zecea, pomenirea sfinților mucenici Terentie, African, Maxim, Pompie și alți treizeci și șase, care erau însoțitorii fericitului Zenon, ai lui Alexandru și ai lui Teodor.

Acești sfinți mucenici au fost din Africa în anii împăratului Deciu și a guvernatorului Fortunian. Și ieșind porunca să se lepede toți de credința lui Hristos, iar cei care se vor ține de ea, și n-ar vrea să se plece împăratului, să fie chinuți în tot chipul. Văzând acești patruzeci că mulți alunecau și mergeau la rătăcire, se vorbiră între ei și se uniră a sta împotriva bărbătește, și să se îmbărbăteze bine cu vitejia sufletului și a trupului pentru mărturisirea lui Hristos, aducând aminte unul altuia cuvintele lui Hristos, care îndemneau pe credincioși spre mărturisire. Și stând ei de față înaintea guvernatorului Fortunian propovăduiră puterea lui Hristos și neputința chipurilor celor fără de simțire, ce se cinsteau de păgâni, iar guvernatorul a poruncit să fie băgați în temniță. Și trimițând ca să aducă pe însoțitorii fericitului Zenon și ai lui Alexandru și Teodor, care și mai înainte veniseră la cercetare, și îndemneau ca să se despartă de credința lui Hristos și să se închine la idoli. Însă ei stând împotriva și arătând statornicia credinței din cuvintele lor, au fost supuși la felurite și nenumărate chinuri, în mai multe rânduri. Dar ei în aceste chinuri s-au îndulcit de ajutorul cel de la Dumnezeu, căci au căzut legăturile de pe dânșii prin arătare de îngeri, și îndulcindu-se și de hrană, iarăși au stat de față înaintea guvernatorului, cu suflet viteaz; și chinuindu-i cu strujirea, i-au dat la fiare să-i mănânce, însă nici una nu s-a atins de ei. Pierzând guvernatorul nădejdea cea pentru dânșii, a poruncit de le-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea sfintei proorocițe Oida.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Iacov preotul și Aza diaconul.

Acești sfinți au fost pe vremile lui Sapor împăratul persienesc; Iacov era din satul numit Farnata, iar Aza din satul ce se numia Vitnora. Fiind prinși și înfățișați la Ahoshargan întâiul vrăjitor, și în priveriște mărturisind pe Hristos, le-au turnat pe nări muștar cu oțet; apoi au fost bătuți, și fiind spânzurați sus, goi și fără de acoperământ, înghețau de răceala nopții. Apoi mai în urmă fiind pogorâți, și neplecându-se a jertfi soarelui și focului, din porunca stăpânitorului li s-au tăiat capetele; și așa purtătorii de cununi s-au suit în ceruri.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noul mucenic Dima, care a suferit mucenicia în Smirna, la anul 1363 și care prin sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

11 Aprilie

În această lună, în ziua a unsprezecea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Antipa, episcopul Pergamului.

Acest sfânt a fost în zilele împăratului Domițian, într-o vreme cu sfinții apostoli, de care a și fost hirotonit episcop al Bisericii Pergamului Asiei, când

Cuvântătorul de Dumnezeu și Evanghelist Ioan era izgonit la Patmos, precum scrie și în epistola sa, numindu-l pe acesta preot credincios și mucenic. Deci sfântul Antipa, fiind foarte bătrân, păstora și ocârmuia turma lui Hristos cu toată pioasa petrecere; pentru aceea a și fost prins de închinătorii la idoli. Stând înaintea guvernatorului, se silea acesta să-l plece cu cuvinte, ca să se lepede de Hristos, zicând că lucrurile cele mai vechi sunt mai cinstite; iar cele noi și de curând ivite sunt mai necinstite, și cum că legea păgânilor este veche, iar credința creștinilor s-a început în urmă, și de puțini oameni este primită. La care sfântul a răspuns împotriva, aducând ca exemplu istoria lui Cain, care are atât de mare vechime și totuși nu se cuvine a fi urmată de către credincioși. Din aceste

cuvinte pornindu-se guvernatorul cu mânie, a poruncit să bage pe mucenic la acea măiestrie de aramă, ce era făcută în chip de bou, în care rugându-se sfântul mult la Dumnezeu, și lăudând puterea Lui cea mare, și mulțumind pentru că s-a învrednicit a pătimi pentru El, și rugându-se pentru cei ce-i vor face pomenirea, ca să fie feriți nepătimitori de chinuri și de alte boli, se ruga și pentru iertarea păcatelor și pentru milă la viitoarea judecată. Și dobândindu-și cererea, s-a mutat către Domnul. Și a fost îngropat în biserica din Pergam.

Și se face amintirea lui în preacinstita biserică a sfântului și întru tot lăudatului apostol Ioan Cuvântătorul de Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei Trifinei celei din Cizic.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Farmutie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului ierarh Calinic de la Cernica.

Acest fericit părinte Calinic s-a născut în orașul București, în ziua de 7 octombrie 1787, din părinți români temători de Dumnezeu și a primit la Sfântul Botez numele de Constantin.

Când avea vârsta de 20 de ani, tânărul Constantin din îndemn lăuntric și-a îndreptat pașii către Mănăstirea Cernica, din apropiere, unde a fost primit cu dragoste părintească de starețul Timotei.

După un an de ascultare duhovnicească și de curate osteneli, a fost tuns în călugărie, schimbându-și numele în Calinic. Peste o lună apoi s-a învrednicit a fi hirotonit ierodiacon.

În Mănăstirea Cernica a viețuit sfântul Calinic 43 de ani, nevoindu-se zi și noapte, în post și rugăciune, în muncă și smerenie, în răbdare și dragoste. Drept

aceea, după cinci ani de slujire în treapta diaconiei, a primit și sfințitorul dar al preoției, iar după alți cinci ani, cu glas de obște a fost ales de sobor stareț al chinoviei de la Cernica, pe care a cârmuit-o cu multă iscusință timp de 31 de ani, săvârșind multe fapte încununată de laudă.

În anul 1850, preacuviosul Calinic a fost ales și sfințit episcop al Râmnicului, unde a săvârșit mari fapte și a împlinit multe din lipsurile acestei eparhii. Cu nespusă râvnă și osteneală a zidit din temelie biserica Episcopiei,

împodobind-o cu zugrăveală și odoare scumpe și a dat viață nouă tiparniței bisericești, scoțând la lumină multe cărți de slujbă și de zidire sufletească. Dorul de viață schimnicească l-a îndemnat atunci să zidească o biserică la Schitul Frăsinei, cu toate chiliile dimprejur, pentru adăpostirea părinților dornici să petreacă viața sihăstrească după pravila călugărilor din Muntele Atonului, statornicită aici de acest fericit ctitor.

Sfântul Calinic a păstorit în scaunul de la Râmnic vreme de peste 16 ani, după care, simțindu-se slăbit de bătrânețe și bolnav fiind, a venit iarăși la Mănăstirea Cernica, unde a mai trăit aproape un an, mutându-se către Domnul în ziua de 11 aprilie 1868. A fost îngropat, după a sa dorință, în

tinda bisericii sfântul Gheorghe.

Cât timp a viețuit pe pământ, sfântul Calinic a dus o viață aleasă și plăcută lui Dumnezeu. Călugăr fiind, s-a supus întru totul rânduielilor vieții mănăstirești, trăind în sărăcie și în aspră înfrânare. Cei ce l-au cunoscut spun că avea trup firav și era senin la față. Umbla cu capul mereu plecat, vorbea domol și liniștit, iar la fire era nespus de bun, milos și darnic față de toți. Acest fel de viață a făcut din el un vas ales al Domnului, împodobit fiind și cu darul facerii de minuni, precum se arată în viața sa, tămăduind bolnavi, cunoscând gândurile ascunse ale oamenilor, sfârșitul lor și chiar pe al său. Apoi a fost mângâiere pentru săraci și văduve, căci tot ceea ce a agonisit a împărțit cu milostivire întru faceri de bine.

Încă și azi mult ajutor și mare folos sufletesc dobândesc toți cei ce cu credință năzuiesc către acest smerit ales al Domnului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

12 Aprilie

Întru această lună, în douăsprezece zile, facem pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Sava, cel numit Gotul.

Acest sfânt parinte al nostru a pătit pentru Hristos la anul 372, în vremea prigoanei lui Atanaric, de la dregătorul Atarid, săvârșindu-se prin înecare în râul Buzău. Despre aceasta a scris Marele Vasile, arhiepiscopul Cezareei Capadociei, cerând moaștele sale de la Biserica din Goția.

Tot întru această zi, facem pomenirea Sfântului Vasile, episcopul cetății Pariei din Asia cea Mică, cel care s-a săvârșit la anul 775, mărturisind pentru sfintele icoane.

Tot întru această zi, pomenirea cuvioasei Antusa (Antuza), fiica împăratului Constantin Copronim.

Aceasta precuvioasa maica s-a nevoit în mănăstirea numită a "Bunei înțelegeri", în care cu pace s-a săvârșit în anul 811.

Tot în această zi, pomenirea Sfinților Mucenici Dima și Protion.

Tot în această zi, pomenirea Cuvioșilor Mucenici Mina, David și Ioan, care au pătit în Palestina în anul 636.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Acachie cel Nou, care a sihăstrit în Schitul Cavsocalivia din Sfântul Munte Athos și care cu pace s-a săvârșit la anul 1730.

Tot în această zi pomenim aducerea de la Zila la Constantinopol a Cinstului brâu al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, în anul 942.

Tot în această zi, pomenirea Cuviosului Isaac Sirul (Sirianul) care s-a nevoit în Spoletania Italiei în veacul al șaselea.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului Ierarh Zenon Mărturisitorul, episcopul Veronei, care cu pace s-a săvârșit la anul 371.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

13 Aprilie

În această lună, în ziua a treisprezecea, pomenirea sfântului mucenic Artemon.

Sf. Mucenic Artemon s-a născut din părinți creștini, în Laodiceea, Siria, în prima jumătate a secolului al III-lea. Încă de mic s-a pus în slujba bisericii, fiind cititor timp de 16 ani.

Pentru râvna sa Episcopul Sisinius l-a hirotonit diacon. Sf. Artemon și-a îndeplinit și această datorie cu fervoare și conștiinciozitate timp de 28 de ani după care a fost făcut preot. Ca preot Sf. Artemon a slujit Biserica creștină 33 de ani, ducând numele creștinismului printre păgâni. Când împăratul Dioclețian (284-305) a început persecuția îngrozitoare împotriva creștinilor, Sf. Artemon era deja bătrân. Împăratul a scos un edict prin care îi obliga pe creștini să jertfească la idoli.

Sf. Sisinius, știind de amenințarea sosirii comandoului militar Patricius în Laodiceea, au mers împreună cu Preotul Artemon și alți creștini la templul zeiței Artemis, unde au zdrobit și au dat foc idolilor, făcându-i una cu pământul.

După aceea, Sf. Sisinius și Sf. Artemon au adunat creștinii în biserică, încurajându-i să nu se lepede de credința lor și să nu se teamă de chinuri.

Când a ajuns în Laodiceea, Patricius a sărbătorit festivalul de 5 zile închinat unor zei păgâni, după care s-a îndreptat spre templul lui Artemis ca să aducă ofrande zeilor. Aflând cine a distrus templul, a mers cu un detașament de soldați la biserică unde creștinii se aflau la rugăciune.

Cînd s-a apropiat de biserică a simțit dintr-o dată un fior, după care a făcut febră încât abia mai sufla. Soldații l-au dus acasă și l-au pus în pat. El a spus că l-au blestemat creștinii și că Dumnezeu lor îl chinuie. Deși s-a rugat la idoli săi, aceștia nu l-au făcut bine. Atunci a trimis după Sf. Sisinius și i-a cerut ajutorul promițînd să-i ridice statuie din aur în mijlocul orașului dacă îl ajută. Sfântul i-a răspuns: "Păstrează-ți aurul, dar dacă vei crede în Dumnezeu, El te va tămădui."

Temîndu-se că va muri, Patricius a declarat că crede în Dumnezeu și s-a vindecat. Dar această minune nu a putut vindeca sufletul înrăit al păgânului. Chiar dacă nu s-a atins de Sf. Sisinius, el nu a renunțat la edictul imperial împotriva altor creștini din orașul Cezareea. Pe drum s-a întîlnit și cu Sf. Artemon, care era urmat de șase măgari sălbatici și două căprioare.

Când Patricius l-a întrebat cum putea controla acele animale sălbatice, sfântul i-a răspuns că o face prin cuvîntul lui Dumnezeu. Păgânii i-au descoperit lui Patricius că și Sf. Artemon a participat la distrugerea templului lui Artemis și a dat ordin să fie arestat și dus în Cezareea. Sf. Artemon a plecat cu soldații fără frică dar a trimis animalele la Sf. Sisinius. Văzînd animalele, Sf. Sisinius s-a întrebat de ce au venit acele animale la el, iar o cerboaică, primind grai prin har dumnezeiesc i-a răspuns că slujitorul lui Dumnezeu Artemon a fost prins de necredinciosul Patricius și că îl duce în

lanțuri în Cezareea. El ne-a poruncit să venim aici și să îți spunem ce s-a întâmplat." Să nu te minunezi că Domnul, Care a dat glas asinului lui Valaam (Num. 22:28), a făcut să grăiască și cerboanca." Episcopul l-a trimis pe diaconul Phileas la Cezareea ca să verifice această informație.

În Cezareea Patricius l-a pus la judecată pe Sf. Artemon, obligându-l să se închine în templul lui Asclepius. În templul acela al păgânilor trăiau multe vipere veninoase. Preotul păgân nu a deschis niciodată ușile și nici nu a pus cele pentru jertfă în fața idolului. Dar Sf. Artemon, chemând numele lui Dumnezeu, a deschis ușile și a dat drumul șerpilor. Păgânii au dat să fugă dar sfântul i-a oprit și a ucis șerpii dintr-o suflare. Unul din preoții păgâni, Vitalius, a crezut în Dumnezeu și l-a rugat pe Artemon să-l boteze.

Patricius a crezut că Sf. Artemon a ucis șerpii cu vrăjitorie, aducându-l iar la judecată și la chinuri trupești. Între timp, cerboanca a ajuns în Cezareea și s-a lăsat la picioarele mucenicului, lingându-i rănilor. Din voia lui Dumnezeu aceasta a glăsuț din nou, vorbind împotriva păgânilor fără credință. Cerboanca i-a spus lui Patricius că va fi luat de două păsări de pradă și va fi aruncat într-un cazan cu smoală fierbinte. Enervat la culme, el a dat ordin soldaților să tragă cu arcul în animal dar acesta a scăpat. De frică să nu vină tot mai mulți spre credința Sf. Artemon pentru minunile pe care le-a făcut, Patricius a dat ordin să fie executat.

Ei au umplut un cazan uriaș cu smoală fiartă vrînd să-l arunce pe sfânt în el. Patricius a mers călare până la gura cazanului ca să vadă dacă într-adevăr cazanul fierbea. Atunci doi îngerii în formă de vultur l-au ridicat pe păgân și l-au aruncat în smoala fiartă, astfel că nu a mai rămas nici urmă de os din el.

La văzul minunii, toți au fugit în afară de Sf. Artemon care l-a binecuvîntat și slăvit pe Dumnezeu. Când sfântul a terminat rugăciunea, din pământ a izvorât un firicel de apă. Sf. Artemon a botezat pe preotul păgân Vitalius și pe mulți alți păgâni care au ajuns să creadă în Hristos. În dimineața următoare, Sf. Artemon i-a împărtășit pe noii botezați cu Sfintele Taine.

Mulți din cei botezați au fost hirotoniți diaconi și preoți iar Vitalius a devenit Episcopul Palestinei. Sf. Mucenic Artemon, călăuzit de pronia cerească a propovăduit Evanghelia în Asia Mică. Apoi un înger l-a dus într-un loc care i s-a descoperit și unde a convertit pe mulți la Creștinism. Acolo și-a aflat sfârșitul, pentru că păgânii l-au prins și i-au tăiat capul (+ 303).

Sf. Artemon este prăznuit în 24 martie după calendarul grecesc.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Dimitrie Peloponisiu care s-a nevoit la anul 1803.

Tot în această zi, pomenirea sfinților muceniri Maxim, Cvintilian și Dada.

În zilele împăraților Maximilian și Dioclețian, fiind prinși sfinții aceștia în satul Oxivia, au fost duși la Tavrachie și Gaiu. Și guvernatorii stînd la cercetare, sfinții mărturisind pe Hristos, au fost băgați la închisoare; iar cînd dormeau ei a venit diavolul semuindu-le lor cele dimpotrivă; și după ce s-au sculat ei au stat la rugăciune, întărindu-se unul pe altul, și venind îngerul Domnului i-a făcut pe ei îndrăzneți. Iar după ce s-a făcut ziuă, sculându-se ei și foarte silniciți fiind de rău-credincioși, nu s-au lepădat de Hristos, ei în chip limpede

și cu îndrăzneală mărturisindu-L Dumnezeu adevărat și Făcător al totului, au fost bătuți cumplit și puși la închisoare; apoi mai în urmă, împreună cu ceilalți fiind cercetați li s-au tăiat capetele.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Elefterie Persul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Teodosie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Zoil.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

14 Aprilie

În această lună, în ziua a paisprezecea, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Martin Mărturisitorul, papă al Romei.

Acest sfânt a trăit pe vremea împărăției lui Constantin, cel poreclit Pogonat, adică bărbosul, care Constantin a fost ucis în baia Dafnei în Sicilia, lovit în cap cu un vas. De aceea pentru dreapta lui credință, trimițând împăratul a adus de la Roma în capitală cu sila pe fericitul acesta, care a pătimit multe necazuri la mergerea și la întoarcerea sa. Și fiind împăratul tot una și la un gând cu eresul monoteliților, și punându-l în legături, ca și cum ar fi fost făcător de rele, l-au pus la închisoare; după aceea l-au trimis în surghiun la orașul Cherson, unde săvârșindu-și rămășița vieții ca un luptător, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirca sfinților mărturisitori episcopi de Apus: Serghie, Pir și Teodor, care au fost împreună cu sfântul Martin.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Ardalion comediantul.

Acest sfânt a fost pe vremea împăratului Maximian, aflându-se prin teatre și făcând schimele unuia și altuia, și fățărnicindu-se, arăta patimile și întâmplările celorlalți. Fiindcă odată a socotit să se fățărnicească, arătând împotrivirea creștinilor către tirani în vremea muceniei, pentru aceasta s-a spânzurat singur, și se zgâria; ca și cum nu voia să aducă jertfă zeilor. Poporul văzând acestea plesnea cu mâinile și lăuda prefacerea lui cea iscusită și vitează. Atunci Ardalion a strigat cu glas mare către popor ca să tacă, și așa s-a mărturisit pe sine că este adevărat creștin. Guvernatorul iarăși l-a sfătuit să-și prefacă socotința, dar el nevrând, și rămânând în credința lui Hristos, a fost aruncat într-un cuptor ce era ars cu foc, și așa săvârșindu-se a primit cununa muceniei.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Tomaida.

Această sfântă Tomaida s-a născut în Alexandria, și bine fiind crescută și învățată de părinții săi, a fost însoțită cu bărbat și era în casa bărbatului său, cu multă credință, și petrecea cu întreagă înțelepciune și cinste. Și viețuia împreună eu ei și trupescul părinte al tânărului, care luase luiși noră pe Tomaida. Într-una din zile, neaflându-se acasă fiul său, pierzătorul de suflete diavol, a băgat în bătrânul cuget de ocară împotriva nurorii sale, și cugeta să se împreuneze cu tânăra, în toate chipurile uneltind spre împlinirea scopului său. Însă fericita Tomaida, mult sfătuind și rugând pe bătrânul, nimic nu isprăvea; căci întunecat cu mintea de diavol, luând sabia fiului său, și lovind pe tânăra foarte tare a tăiat-o în două; și ea și-a dat sufletul Domnului, și s-a făcut muceniță pentru întreaga ei castitate; iar bătrânul, îndată pierzându-și vederile, umbla prin casă orb. Și mergând oarecare spre aflarea fiului său, au aflat pe tânăra zăcând moartă pe pământ și bătrânul se purta orb încoace și încolo, rătăcind, prin casă; acesta întrebat ce este aceasta ce se vede, a descoperit adevărul și muștrându-se pe sine, că cu mâna sa a făcut ucidere, adăugând încă și rugându-se ca să fie dus de ei la guvernator și să-și

primească osânda. Aceștia plecându-se l-au dus la guvernator și cunoscându-se adevărul, din porunca lui s-a tăiat capul bătrânului. Înștiințat fiind de acestea avă Daniil de la Sketis s-a coborât la Alexandria, și luând moaștele sfintei, le-a dus la Sketis, și le-a așezat în cimitirul său, pentru că sfânta s-a nevoit prin sânge și s-a săvârșit pentru curăție. Și un oarecare din Sketis, fiind stăpânit de pofta desfrâului, s-a dus la mormântul fericitei, și luând untdelemn din candela ei și ungându-se, luând încă și binecuvântarea ei, când s-a arătat lui în vis, deșteptându-se s-a izbăvit de patimă. De atunci și până astăzi frații din Sketis au mare ajutor pe fericita Tomaida în luptele împotriva trupului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

15 Aprilie

În această lună, în ziua a cincisprezecea, pomenirea sfinților apostoli, din cei șaptezeci, Aristarh, Pud și Trofim.

Aceștia au fost din cei șaptezeci de ucenici și urmau marelui apostol Pavel, propovăduind și răupățimind împreună cu dascălul lor toate prigoanele lui; iar după moartea lui li s-au tăiat și acestora capetele de Neron. Acestea le-a lăsat scrise în limba latinească fericitul Dorotei, mergând la Roma.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Crescent cel din Mira Lichiei.

Acest sfânt a fost din Mira Lichiei, de neam strălucit, înaintat în vârstă. Văzând că păgânătatea se semețește, și legea idolilor se înalță, și are pe mulți supuși sub robia rătăcirii, de se închinau la cel fără de suflet, el intrând în mijlocul lor, și îndemna să părăsească deșertăciunea și să se întoarcă spre Dumnezeu, cel cinstit de creștini ca un făcător al tuturor și a toată suflarea și de viață dătător. Iar guvernatorul numindu-l pe sfânt bicisnic și nenorocit, că însuși de bunăvoia lui și-a ales a ajunge la torturi, sfântul zise că mai mare fericire și cinste este a pătimi cineva pentru Hristos. Și întrebându-l de soartă, de patrie și de nume, el pentru toate zicea că este creștin. Și nevrând nici de formă să dea cinstire idolilor, cum îl sfătua guvernatorul la toate, ci mărturisirea și zicea că nu poate trupul să facă alta decât ceea ce vrea sufletul, de care trupul este ocârmuit. De aceea a fost supus la chinuri în timpul cărora și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfințitelor mucenițe Vasilisa și Anastasia.

Aceste sfinte erau din marea cetate Roma, de bun neam și bogate, ucenițe fiind ale sfinților apostoli Petru și Pavel. După sfârșitul cărora, adunând noaptea sfintele lor moaște, și îngropându-le, au fost pârâte la Neron împăratul, care le-a pus întâi la închisoare. Apoi fiind scoase, și spunând ele că rămân întru mărturisirea lui Hristos, au fost spânzurate, și li s-au tăiat sânii și mâinile și picioarele și limbile și la sfârșit li s-au tăiat și capetele de sabie.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Leonid episcopul Atenei.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Teodor preotul și Pavsolipic.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

16 Aprilie

În această lună, în ziua a șaisprezecea pomenirea sfințelor mucenițe fecioare Irina, Agapi și Hionia.

Irina, Agapi și Hionia erau trei surori, provenind dintr-o familie bogată și influentă din Tesalonic. Pe vremea în care s-a tăiat capul mucenicului Hrisogon de către Dioclețian pentru mărturisirea în Hristos, aproape de iezerul unde locuiau aceste trei surori: Agapi, Irina și Hionia cu un oarecare Zoil, rob al lui Dumnezeu, arătat-u-s-a Hrisogon lui Zoil în vis, zicându-i că sfânta Anastasia va să ia parte la luptă cu acele trei surori, și cu dânsul să-și săvârșească nevoița muceniei. Dacă a aflat acestea, a urmat sfânta după Zoil, și a intrat la sfinte, și le-a sărutat; și le slujea apoi. Aflând aceasta Dioclețian a trimis de le-a adus și le-a dat pe seama domnului țării de le-a chinuit și iarăși au fost date pe seama altui domn, anume Sisinic, care pe Agapi și pe Hionia le-a ars în foc, iar sfintei Irina, unul din slujitori întinzându-și arcul și săgetând-o, i-a adus sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Felix episcopul, Ianuarie preotul, Furtunat și Septemiu.

În al optulea an al împărăției lui Dioclețian și Maximian, a ieșit poruncă pe la toate locurile ca să se ardă toate cărțile creștinilor. De aceea a fost trimis în cetatea Tibiuca un oarecare Marian, bărbat prea spurcat, care a adus înaintea sa pe Felix episcopul, pe Ianuarie preotul, pe Furtunat și pe Septemiu, și citindu-le porunca împărătească, cerea numaidecât cărțile ce erau la ei. Iar preasfântul episcop a zis către ei: "Scris este guvernatorule: nu dați cele sfinte câinilor, nici aruncați mărgăritarele înaintea porcilor. În zadar te nevoiești, deși ai cu tine poruncile împărătești." Guvernatorul a zis: "Lasă vorbele nebunești, și fă voia împăratului, căci altfel te voi trimite legat la proconsul." Și sfântul i-a zis: "Precum mă aflu către tine, asemenea și către toți, și către însuși împăratul tău mă voi afla." Atunci închizându-l în temniță, fără de nici o îngrijire l-a lăsat trei zile, apoi scoțându-l, l-a mai cercetat; și legându-l pe el și pe cei împreună cu el, i-a trimis la proconsul. Acela iarăși cercetându-i, i-a pus la închisoare. Și după șase zile scoțându-i, i-a trimis legați la prefectul pretorilor, care, după ce i-a primit și i-a îngrozit foarte mult, i-a aruncat într-o cumplită temniță cu multă pază și după paisprezece zile, scoțându-i de acolo, și încă cercetându-i, i-a băgat pe ei într-o corabie la un loc cu cai, legați de picioarele cailor; iar sfinții tăvălindu-se printre picioarele cailor fără să guste hrană sau apă patru zile, mulțumeau lui Dumnezeu. Și ajungând la limanul unei cetăți, au fost cercetați pe ascuns de câtre creștini. Și de acolo mergând la cetatea numită Tavromeni, și plutind încă pe la Licaonia, au venit la cetatea Eluron. Atunci ticălosul prefect, dezlegând pe sfinți din legături, cu glas lin le făcea întrebările; iar sfinții grăind dimpotrivă, că nici cărțile nu le dau, nici idolilor nu jertfesc, a poruncit el ca ei să fie tăiați de sabie; și aflând ei hotărârea, au făcut rugăciune și, tăindu-li-se capetele, au primit cununile din mâna Domnului.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Leonid, Harisa, Nichi, Galini, Calida, Nunehia, Vasilisa și Teodora.

Acești sfinți mucenici erau din Grecia. Leonid a fost prins în Trizina, începător fiind duhovniceștei cete în zilele de prăznuire a sfintei Învieri a lui Hristos, și a fost adus la Corint. Iar Harisa, Nunehia și maica Nunehiei, Vasilisa, Nichi, Galini, Calida și Teodora, fiind și acestea din Grecia, adusu-s-au și ele la Corint, către guvernator. Acesta aflând că sfântul Leonid avea neclintită credința în Hristos, a poruncit să-l spânzure și să-l strujească fără milă, și apoi să fie aruncat în adâncul mării cu cei ce erau împreună cu el. Atunci se zice că fericita Harisa cânta strigând, ca oarecând Mariam, când s-au înecat în mare egiptenii: "O milă am alergat, Doamne, și oaste m-a gonit, Doamne, și nu m-am lepădat de Tine. Doamne, mântuiește sufletul meu." Iar ceilalți care împreună ascultau și cântau, au ajuns până la mare; și intrând în corabie, îndelungând cântarea, au înotat până la treizeci de stadii; apoi fiind legați cu pietre, i-au scos afară și i-au aruncat în mare; și a fost mucenicia lor cu o zi înainte de Paști.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Irina.

Această sfântă era de loc din Grecia. În timpul Paștilor, când și sfântul Leonid a mărturisit cu cei împreună cu el în aceeași casă de rugăciune slăvind pe Dumnezeu, era acolo și sfânta Irina împreună cu creștinii din acea vreme. Pârâtă fiind, guvernatorul a pus-o la închisoare, din care scoțând-o, i-a tăiat limba, i-a scos dinții, și i s-a tăiat și capul.

Tot în această zi, sfântul mucenic Mihail Vurliotul, care a suferit mucenicia în Smirna, la anul 1772, și care de sabie s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

17 Aprilie

În această lună, în ziua a șaptesprezecea, pomenirea sfântului sfințit mucenic Simeon, episcopul Persidei, cu însoțitorii săi Avdela preotul, Gotazat, Fusic și alții o sută cincizeci.

Ctesifon și Salic care domneau în cetățile Persidei, pe când împărăția în țara Persidei Sapor, au scris împăratului că arhiepiscopul creștinilor Simeon și alți mulți nu vor să se supună împărăției și să dea dajdie, ci își aleg mai degrabă a muri pentru Hristos, decât să slujească cu ponos și cu necinste. Mâniindu-se pentru acestea împăratul, a poruncit să fie adus sfântul Simeon legat cu două lanțuri, și trimis la temniță. Acolo sfântul a întors la credința în Hristos pe prepozitul Gotazat, care fusese mai înainte creștin, dar pentru cinstea ce avea la împăratul și de frică se închinase soarelui după legea perșilor; pe care prinzându-l, i-a tăiat capul, în locul binelui ce-i făcuse acesta, căci el crescuse pe împăratul, de când fusese înțărcat de la sân. Auzind de dânsul, în temniță, sfântul Simeon se bucura și se ruga lui Dumnezeu cu ceilalți, ca și el să se săvârșească în același chip. Scoțându-i și pe dânsii din temniță, li s-au tăiat capetele, fiind la număr o mie o sută cincizeci. Au tăiat întâi pe sfântul Simeon, îndemnând la aceasta și pe ceilalți. Se zice că unul din cei ridicați s-a înfricoșat, iar îngrijitorul palatului care se numea Fusic, îl îmbărbăta să nu se sperie nicidecum, ci să închidă ochii și să primească tăierea, că este grabnică moartea; dar fiind pârât pentru aceasta, și mărturisind cu îndrăzneală că crede în Hristos, i s-a tăiat limba, și i s-a jupuit pielea, și așa și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Acachie, episcopul Melitinei.

Acest preacuvios a fost din Melitina Armeniei, din părinți binecredincioși, temători de Dumnezeu care, fiind neroditori, prin rugăciune și prin înfrânare au cerut loruși de la Dumnezeu această roadă binecredincioasă, pe cuviosul Acachie, pe care crescându-l întru învățătura cărților, l-au dus la episcopul cetății aceleia, și l-au dat spre slujba lui Dumnezeu, căci așa s-au fost făgăduit când au cerut de la Dumnezeu să le dea acest rod. În acea vreme era episcop fericitul Otrie cel ce a fost unul din cei o sută cincizeci de sfinți, la Sinodul al doilea, împotriva eresului lui Machedonie, luptătorul în contra Duhului Sfânt. Cunoscând darul lui Dumnezeu ce era întru Acachie încă din pruncia lui, l-a făcut cleric bisericesc; și trecând Acachie din putere în putere, întru faptele cele bune și întru ostenele bisericești cu viața cea plăcută lui Dumnezeu, s-a suit la treapta preoției și făcându-se vas ales Sfântului Duh, s-a învrednicit de treapta arhieriei ca un vrednic, și a fost episcop al cetății Melitinei, după moartea episcopului Otrie, fiind ales de toți cu un glas. Acesta a fost la Soborul al treilea ce s-a ținut la Efes, dimpreună cu sfântul Chiril patriarhul Alexandriei, împreună și cu ceilalți sfinți părinți, împotriva lui Nestorie patriarhul Constantino-polului, care hulea pe preacurata Fecioară de Dumnezeu Născătoarea; pe acesta surpându-l, l-au dat anatemei, ca pe un eretic și păgân. Și așa Acachie, fiind iubit de toți sfinții părinți și lăudat, încă și de împăratul cel binecredincios, Teodosie cel Mic, mult a fost lăudat și întru mulți ani păstorind Biserica lui Hristos, și multe minuni făcând, s-a mutat către Domnul, punându-se sfintele lui moaște lângă mormântul sfântului mucenic Polieuct, cu care împreună acum stă în cetele sfinților.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Adrian.

Și acest mucenic Adrian era unul din cei ce oarecând au fost prinși și au fost puși la felurite închisori. Fiind scoși din închisoare, în vremea când grecii se aflau în rătăcire și jertfeau zeilor celor mincinoși, era silit și acesta să se apropie de jertfelnic și să aducă tămâiere. Dar el nu numai că nu s-a plecat a face aceasta, ci tare fiind cu trupul și viteaz, a răsturnat jertfelnicul, și jertfele ce erau deasupra lui le-a vărsat și focul l-a împrăștiat. Pornind prin aceasta spre urgie pe guvernator și aprinzând mânia închinătorilor la idoli a fost prins și bătut fără cruțare, și l-au aruncat într-un cuptor ars cu foc, și așa s-a săvârșit cu pace.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintele nostru Agapet, papă al Romei.

Acest între sfinți părintele nostru Agapet a trăit pe vremea împărăției lui Justinian, crescut fiind prin sihăstrie și virtute și învrednicit de cinstea preoției. Purcezând să meargă la Constantinopol, ca să se întâlnească cu împăratul Justinian, îndată pe cale a dat dovadă de virtutea sa și de îndrăzneala către Dumnezeu, căci ajungând în Grecia, văzând un om cuprins de două neputințe, căci nici nu putea vorbi, nici nu putea umbla, apucându-l de mână, l-a făcut cu picioare noi, și băgându-i în gură sfântă pârțică din stăpânescul Trup, l-a arătat bine grăitor. Dar și după ce a ajuns la Poarta de aur, punând mâna pe un orb ce s-a apropiat de el, i-a dăruit puterea vederii. Drept aceea după vrednicia virtuții sale, fiind primit de cei în dregătorii și de senat și de însuși împăratul și de toată cetatea, și izgonind din Scaunul Constantinopolului pe Antim episcopul Trapezunței, care rău trecuse la acel scaun, ca cel ce cugeta ale lui Eutihie și ale lui Sever, l-a dat pe el anatemei și a hirotonit pe preacucernicul preot Mina al preasfintei bisericii celei mari, încuviințat cu viața și cu cuvântul, și care avea drepte cugetările credinței. Pe acesta așezându-l în scaunul patriarhicesc, după câțeva vreme s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

18 Aprilie

În această lună, în ziua a optsprezecea, pomenirea sfântului precuviosului părintelui nostru Ioan, ucenicul sfântului Grigorie Decapolitul.

Acest între sfinți părintele nostru Ioan, din cruda vârstă urând viața lumească și iubind pe Hristos, s-a dus către marele Grigorie Decapolitul și, fiind făcut de către acela monah, era împreună cu el, nevoindu-se întru toate și slujind lui Dumnezeu. Și așa de vestit s-a făcut întru ascultare și așa de plecat întru supunere și prea gata spre slujire, încât și marele Grigorie se bucura de el și slăvea pe Dumnezeu. După săvârșirea sfântului Grigorie apoi s-a mutat la loc străin și necunoscut și acolo se nevoia. De aici mergând la Locurile Sfinte, s-a mutat la Lavra sfântului Hariton, și s-a dat pe sine spre mai multe nevoințe și virtuți și așa în pace s-a odihnit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului părintelui nostru Cosma, episcopul Calcedonului.

Sfântul Cosma arhiereul și mărturisitorul lui Hristos a fost din cetatea Constantinopol, și din copilărie iubind pe Hristos a lăsat lumea aceasta deșartă, și a fost tuns în cinul monahicesc. Și cu postirea și cu celelalte fapte bune pe sineși curățindu-se, s-a făcut locaș al Sfântului Duh, și a fost pus episcop în Calcedon, în vremea răucredincioșilor luptători împotriva icoanelor și multe nevoințe a arătat, ajutând dreptei credințe. Și silit fiind de împărații eretici ca să se lepede de închinarea la sfintele icoane, nu i-a ascultat. Pentru aceea izgonire a suferit și multe încercări a răbdat. Și iarăși chemat fiind, și silindu-l ca să se împreuneze cu eresul acelora, n-a vrut să-i asculte. Întru scârbe fără de număr a fost aruncat și împreună cu cuviosul Auxentie se nevoia. Și fiind ispitit și chinuit de către cei răucredincioși și ticăloși luptători împotriva icoanelor, s-a săvârșit și către Domnul s-a dus.

Tot în această zi, pomenirea precuvioasei Maicii noastre Atanasia.

Această fericită, cu numele nemuririi, s-a născut din părinți dreptcredincioși în insula Eghina. Învățând apoi Psaltirea și toată slujba bisericească, s-a dat pe sine lui Dumnezeu; părinții ei însă au însoțit-o fără voia ei cu bărbat; dar după șaisprezece zile de însoțire, năvălind barbarii, au tăiat și pe bărbatul ei cu sabia. Atunci sfânta înnoindu-și gândul său cel dintâi se nevoia cum ar putea scăpa de părinți, ca să nu ajungă la a doua însoțire și în acestea zăbovindu-și ea cugetul, a sosit poruncă împărătească, ca toate femeile de acolo cele întru văduvie să se însoțească cu păgânii, pentru care iarăși fără voia ei, a ajuns la a doua însoțire. Însă și de mântuirea sa pururea îngrijindu-se, zăbovea în rugăciuni, împărțindu-și bogăția sa la săraci; iar după câtăva vreme a înduplecat pe bărbatul său să se facă monah, deși era păgân. Care și în câtăva vreme cu cuvioșie fiind împodobit s-a mutat către Domnul; și de atunci câștigând ea slobozenie, și-a împărțit toată averea și luând cu sine și alte femei, s-a dus la o sihăstrie, unde făcându-se călugăriță, foarte se nevoia împreună cu acelea. Hrana ei era numai puțină pâine și apă după al nouălea ceas, dar și acestea cu înfrânare. În cele trei posturi de peste an, numai cu verdețurile se hrănea, și acestea la două zile. Apoi după patru ani a

fost rânduită să fie stareță schitului și de atunci a voit să fie ea cea mai mică decât toate călugărițele; încât nici nu se cunoștea că este stareță. Când dormea, nu pe așternut, ci pe o piatră, înadins spre aceasta gătită culcându-se, se împărtășea de puțin somn. Iar după trecerea a patru ani îmboldită fiind de dorul liniștii, ieșind de acolo împreună cu cele ce merseseră la sihăstrie, s-au dus la loc liniștit, unde din destul secerau roadele liniștii. Iar mai înainte cu douăsprezece zile cunoscând sfânta mutarea sa către Dumnezeu și vestind-o surorilor călugărițe, mulțumea Domnului; iar pe ele adunându-le a rânduit pe cea care să fie în locul ei stareță; și în ziua de pe urmă când era să fie mutarea ei către Domnul, stăruind ea la cântarea Psaltirii împreună cu surorile, și ajungând la sfârșitul ei, făcând pentru surori rugăciune, și-a dat duhul lui Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Ioan cel din Ianina, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1527 și care de foc și de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Ioan Culica, cel care a suferit în anul 1564 când s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

19 Aprilie

În această lună, în ziua a nouăsprezecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan Paleolavritul, adică de la Lavra cea veche.

Acest preacuvios, de mic pornindu-se de dorire dumnezeiască, s-a alipit de Dumnezeu, și părăsind desfătarea și mândria lumii, și înstrăinându-se de patria sa și de rudeniile sale, și ridicând crucea, a mers în țară străină și necunoscută, pentru Domnul; și sosind la cinstitele locuri, a mers la Mănăstirea fericitului Hariton. Și săvârșind tot felul de fapte bune, s-a mutat din cele deșarte către veșnicele și fericitele locașuri.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Pafnutie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților Socrat și Dionisie, care, fiind împunși cu sulițe, s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Gheorghe Mărturisorul, episcopul Antiohiei Pisidei.

Acest sfânt a trăit pe vremea luptătorilor împotriva icoanelor, din pruncie fiind dat lui Dumnezeu. Și pentru covârșitoarea lui virtute a fost hirotonit episcop al Antiohiei din Pisidia. Când prin sfatul viclean al diavolului s-a pornit eresul luptătorilor împotriva icoanelor și se trimiteau scrisori pretutindenea, ca toți episcopii să meargă cu grăbire la Constantinopol, s-a dus și acesta, care, neplecându-se a se face de un cuget cu ereticii și a se lepăda de închinarea sfintelor icoane, a fost osândit la surghiun și la rea pătimire, întru care și murind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Trifon arhiepiscopul Constantinopolului, căruia i se face soborul la sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, pomenirea cuviosului Simeon, egumenul sfintei Mănăstiri Filoteu din Muntele Atosului, cel ce avea o singură haină și umbla desculț, care a fost și ctitor, în același munte, al Flamuriei Sfintei Treimi, care cu pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

20 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzecea, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodor Trihina.

Acest fericit supunându-se la toată reaua pătimire și petrecere, înghețat de frig și de ger, își acoperea trupul cu îmbrăcăminte de păr aspră, pentru care s-a și numit Trihina. Drept aceea a dat de gol și înșelăciunea demonilor. Și mormântul său este izvorător de mir, tuturor celor ce cu dragoste năzuiesc la dânsul, și-și iau sufleasca și trupeasca tămăduire.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Victor, Zotic, Zinon, Achindin, Chesarie, Severian, Hristofor, Teona și Antonin.

Toți acești sfinți au săvârșit lupta muceniei pe vremea lui Dioclețian cel răucredincios, când și mult-pătimitorul mucenic al lui Hristos Gheorghe fiind prins era pedepsit și în vremea pedepselor săvârșea acele minuni. Și Victor, Achindin, Zotic, împreună cu Zinon, și Severian, văzând pe sfântul Gheorghe, întins pe roată, și întru nimic vătămându-se, cu un glas s-au mărturisit pe sine creștini, și li s-au tăiat capetele cu sabia. Iar Hristofor, Teona și Antonin, fiind cei mai de aproape păzitori ai împăratului, și care stau înaintea lui, într-una din zile, în vreme ce marele mucenic era cercetat cu cruzime, văzând învierea păgânului celui mort, făcută prin rugăciunile mucenicului și prin chemarea lui Hristos Dumnezeu, degrabă aceștia aruncând centurile și armele lor înaintea împăratului și a toată adunarea, au mărturisit că Hristos este Dumnezeu adevărat. Pentru care fiind prinși au fost puși la închisoare. Iar după câteva zile stând înaintea tiranului au fost supuși la multe chinuri. Și în sfârșit fiind aruncați în foc, au primit cununa muceniei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Anastasie al Antiohiei.

Tot în această zi, pomenirea sfântului apostol Zaheu.

Sfântul apostol Zaheu era un vames (preceptor) bogat din Ierihon. Si, cum era mic de statura, s-a urcat într-un sicomor ca sa-L vaa pe Mântuitorul trecând. Dupa Înaltarea Domnului, sfântul Zaheu l-a insotit pe sfântul Petru în calatoriile lui. Traditia spune ca el a devenit episcop în Cezareea Palestinei, unde a si murit în pace.

Evangelhia (Luca 19:1-10) povesteste întâlnirea lui Zaheu cu Hristos în duminica dinaintea începerii Triodului,

numita Duminica lui Zaheu.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Atanasie care a zidit Manastirea Meteora în Tesalia și care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului Iosaf, ce a sihăstrit împreună cu pomenitul cuvios Atanasie din Meteora, și care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

21 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și una, pomenirca sfântului sfințitului mucenic Ianuarie episcopul, și cei împreună cu dânsul Procul, Soson și Faust diaconii, Dezidcriu citețul, Eutihie și Acution.

Acești sfinți au fost dați la multe chinuri în zilele împăratului Dioclețian și a lui Timotei guvernatorul Carnpaniei, și mai pe urmă neînfricoșându-se nici plecându-se poruncilor păgânești, li s-au tăiat capetele. Iar arhiereul Ianuarie a fost băgat în cuptor, și scăpând din el, i s-au tăiat vinele, și tăindu-i-se și lui capul cu sabia și-a primit sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirca pătimirii sfântului sfințitului mucenic Teodor cel din Perga Pamfiliei și a celor împreună cu el.

În împărăția lui Antonin stăpânind guvernatorul Teodot în Perga Pamfiliei, alegea la rânduiala ostășească pe tinerii cei frumoși și tari cu trupul, spre slujba împărătească. Cu aceștia au luat și pe acest fericit Teodor, frumos la vedere, și la guvernatorul Teodot l-au dus; care a pus pe el ca și pe ceilalți tineri semnul cel ostășesc. Iar sfântul Teodor semnul acela îndată l-a aruncat de la sine, zicând: "Eu însemnat sunt din pântecul maicii mele, cu Împăratul meu cel ceresc, cu Domnul Iisus Hristos, și nu voiesc să fiu ostaș la alt împărat." Și l-a întrebat pe el guvernatorul: cărui împărat te-ai făcut ostaș? Răspuns-a sfântul: "M-am făcut ostaș Aceluia ce a făcut cerul și pământul." Și îndată guvernatorul cunoscând că e creștin, i-a zis: "Au nu vei aduce zeilor noștri jertfe?" Răspuns-a sfântul: "Eu demonilor celor necurați jertfă niciodată n-am adus, nici voi aduce." Atunci a poruncit guvernatorul ca să-l bată pe el; și bătându-l foarte, iarăși la întrebare l-a pus înainte, și i-a zis: "Acum, oare, pleca-tu-te-ai, și mai cu blândețe ne vei răspunde nouă, și te vei închina zeilor?" Răspuns-a sfântul: "De ai fi cunoscut și tu pe Dumnezeu ce te-a făcut pe tine, singur ai fi voit ca să te închini Aceluia." Și a poruncit guvernatorul ca să aprindă un foc, și să aducă o tigaie mare de fier, și să topească multă smoală, pucioasă și ceară, și să pună în tigaie pe mucenicul gol, și să toarne peste dânsul cele topite. Și făcându-se aceasta, deodată a făcut Dumnezeu o minune preaslăvită. Pentru că un vuet mare ridicându-se, și făcându-se cutremur, a crăpat pământul în două în acel loc, unde se afla focul și tigaia, și apă multă din crăpătura pământului a izvorât, și a stins focul și tigaia, iar sfântul mucenic cu totul a rămas sănătos, și către guvernator a zis: "Iată vezi că nu al puterii mele este lucrul acesta, ci al lui Hristos Dumnezeului meu, Căruia eu slujesc; iar tu de voiești ca să cunoști puterea zeilor tăi, clădește alt foc și tigaia iarăși o arde, și poruncește ca pe unul din ostașii tăi să-l întindă pe ea în numele zeilor tăi, și atunci vei vedea puterea lor, și tăria cea întru toate a Dumnezeului meu o vei cunoaște."

Iar ostașii cei ce-i stau înainte auzind acestea, au zis către guvernator: "Nu, domnule, să nu faci nouă aceasta, ci mai ales papilor zeilor să le faci așa. Pentru că mai degrabă va asculta tigaia pe popa, ca și pe Teodor, și nu-l va arde pe acela, precum și pe dânsul." Iar guvernatorul îndată poruncind să cheme pe un popă, l-a întrebat pe el: "Cum îți este numele?" Răspuns-a popa: "Dioscor îmi este mie numele." Zis-a către dânsul guvernatorul: "Cu ce fel de vrajă și buruiană se ung creștinii, și intră cu îndrăzneală în foc, și

nearși rămân, precum și Teodor acum de foc nevătămat este?" Răspuns-a Dioscor: "Creștinii nu sunt vrăjitori, ci numele lui Hristos este așa de puternic, încât unde este chemat Acela, acolo toată buruiana și basmele cele vrăjitoarești se strică, și demonii se cutremură." Zis-a guvernatorul: "Au doară, mai tare este Hristos decât Dia al nostru?" Răspuns-a Dioscor: "Dia și ceilalți zei cu dânsul sunt idoli surzi și nesimțitori, și te rog pe tine, nu mă sili pe mine ca să mă sui pe tigaie, ci de voiești ca să știi puterea lui Dia, pe acela singur mai ales să-l pui pe foc." Zis-a guvernatorul: "Și cine poate să facă aceasta? Pentru că cine va îndrăzni să pună pe zeu în foc?" Zis-a Dioscor: "Poruncește-mi mie, și eu voi face aceasta. Și de se va împotrivi mie Dia, atunci îl voi crede pe el, că este Dumnezeu, și poate să se apere pe sineși de foc." Zis-a guvernatorul: "Cu adevărat de acum nu mai ești tu popă de vreme ce unele ca acestea asupra zeilor grăiești." Răspuns-a Dioscor: "Am fost popă, asemenea ție într-o credință păgânească, însă văzând acum pe fericitul Teodor neclintit de chinurile ce i se dau de la tine și de foc nears, am cunoscut puterea lui Hristos, și neputința mincinoșilor zei am înțeles-o, și m-am întărit într-o credință lui Hristos, și voiesc astăzi să mă fac împreună ostaș cu Teodor." Zis-a către dânsul guvernatorul: "Dacă așa grăiești Dioscor, apoi suie-te pe tigaie, ca și Teodor." Atunci Dioscor căzând către mucenicul lui Hristos, a zis: "Robule al lui Hristos, adevăratului Dumnezeu, Theodore, roagă-te pentru mine"; și s-a rugat sfântul pentru Dioscor. Apoi au dezbrăcat de Dioscor, și pe tigaia cea încinsă întinzându-l, tare a strigat: "Mulțumesc ție, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul lui Teodor, că cu robii Tăi mă rânduiești pe mine; primește cu pace sufletul meu." Și acestea zicând și-a dat duhul, și a luat într-un ceas cununa muceniei ca și tâlharul pe cruce raiul.

După săvârșirea fericitului Dioscor, pe sfântul Teodor l-a aruncat în temniță. După aceea în altă zi, de picioare împiedicându-l și de un cal sălbatic legându-l, l-au târât pe ulițele cetății, gonind foarte tare calul; calul, fără de rânduială purtându-se, peste prăpastii căzând s-a zdrobit, și a pierit, iar mucenicul cu nevăzută puterea lui Dumnezeu păzindu-se, și din legătură dezlegându-se, a rămas întreg și fără de vătămare, toți mirându-se de o minune ca aceea. Iar doi din ostași: Socrat și Dionisie, cei ce legaseră pe sfântul de cal, povesteau o vedenie oarecare minunată. Că în timp ce alerga calul, au văzut o căruță de foc din cer pogorându-se la mucenic, care pe mucenicul cel târât l-a luat în sineși și-l trăgea, și l-a pus pe acela în divan întreg. Acești doi ostași spunând aceasta la toți, au strigat: "Mare este Dumnezeul creștinilor." Aceasta auzind guvernatorul, a poruncit ca și pe aceia împreună cu sfântul Teodor în temniță să-i închidă, și a gătit trei zile un cuptor, cu foc mare încindându-l. După aceea în cuptorul acela a aruncat pe mucenicul și pe amândoi ostașii ce crezuseră în Hristos, pe Socrat și pe Dionisie, și îndată niste rouă dumnezeiască s-a pogorât de sus, și i-a rourat pe dânsii, și văpaia a răcorit-o, și ședeau sfinții în mijlocul cuptorului ca în mijlocul unui vânt răcoros și vorbeau unul cu altul.

Atunci și-a adus aminte sfântul Teodor de fericita maica sa, care mai înainte cu trei ani se robise de cei de alt neam, și în țară străină cu alți mulți fusese dusă, și s-a rugat pentru dânsa lui Dumnezeu zicând: "Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule al minunilor, arată-mi mie pe maica mea, precum Tu știi, cu dumnezeiască puterea Ta. Pentru că doresc ca să o văd pe ea, iar Ție toate Îți sunt cu putință; arată-mi mie pe aceea, ca și ceilalți să cunoască măririle Tale." Așa sfântul rugându-se, se stingea văpaia încet, fiindcă încă și ploaie cu rugăciunile mucenicului se pogorâse, și a stins cuptorul, și se plecau sfinții spre somn într-o dânsul, și acum era noapte. Și în vis îngerul stând

Înainte sfântului Teodor, i-a zis: "Nu te mâhni Teodore pentru maica ta, că iată o vei vedea pe ea"; și deșteptându-se sfântul din somn, a spus prietenilor săi vedenia cea din vis. Și încă el aceea spunând a stat în mijlocul cuptorului maica sfântului, care se numea Filipia, și văzând pe fiul său cel iubit, s-a bucurat și l-a sărutat cu dragoste, și pe ostașii cei ce erau împreună cu dânsul, și le-a spus de unde și cum a venit, cu nevăzută mână purtându-se. Iar sfântul mucenic Teodor la cer mâinile ridicându-și, mulțumirea cea cuvenită a dat lui Dumnezeu. Iar a doua zi guvernatorul din somn sculându-se a zis către ai săi: "Mi se pare mie că n-a rămas în cuptor nici un os al lui Teodor și al ostașilor celor aruncați împreună cu dânsul."

Acestea grăind el, unul din străjerii cei ce păzeau cuptorul, a mers la guvernator spunându-i că mucenicii sunt vii în cuptor, și că focul încă de seara s-a stins de tot, din pricina unei ploii care s-a vărsat de sus peste cuptor, stingându-l, și că maica lui Teodor din robie fără de veste venind, șade în cuptor ca într-o cămară cu fiul și cu ostașii vorbind despre Dumnezeu lor. Aceasta auzind guvernatorul s-a spăimântat și sculându-se a mers la cuptor, și chemând pe fericita Filipia, a zis către dânsa: "Oare, tu ești maica lui Teodor?" Răspuns-a fericita: "Eu sunt." Zis-a către dânsa guvernatorul: "Învață pe fiul tău ca să se închine zeilor, ca să nu piară el și pe tine fără fiu să te facă." Iar ea a răspuns: "Fiul meu, precum de dânsul mai înainte de zămisirea lui de la Domnul meu înștiințare am luat, răstignit va fi de tine, și va jertfi lui Dumnezeu jertfă de laudă." Zis-a guvernatorul: "De vreme ce tu singură ai hotărât fiului tău moarte pe cruce, așa să fie." Și îndată a poruncit ca pe sfântul Teodor să-l răstignească, iar sfintei Filipia cu sabia să-i taie capul, iar pe ce doi ostași, pe Socrat și pe Dionisie, să-i împungă cu sulite. Și așa sfinții mucenici și-au luat cununile. Iar sfântul Teodor trei zile pe cruce spânzurând viu, după aceea către Domnul s-a dus. Atunci oarecare din dreptcredincioși, luând trupurile sfinților, le-a învălit cu cinstite giulgiuri cu arome, și la loc însemnat le-a pus cu cinste, slăvind pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, pe un Dumnezeu în Treime slăvit în veci. Amin.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Filipia maica sfântului Teodor, care de sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Alexandra împărăteasa și a slugilor ei Apolo, Isachie și Codrat.

Alexandra mucenița lui Hristos Dumnezeu era soție împăratului Dioclețian; deci văzând ea că sfântul Gheorghe era chinuit în felurite chipuri spre moarte, dar că în chip minunat rămâne viu și sănătos, s-a înfățișat împăratului, în vreme ce aducea el jertfă idolilor, s-a mărturisit pe sine creștină înaintea împăratului. De aceea a fost pusă în închisoare; după acestea dându-se hotărâre ca să fie tăiați Gheorghe și Alexandra, aflând ea aceasta în închisoare s-a rugat lui Dumnezeu, și și-a dat sufletul. Iar

Apolo și Isachie și Codrat, fiind slugi împărătesei Alexandra, și văzând-o pe ea că a disprețuit vremelniceasca și stricăcioasa împărăție și pe muritorul împărat, și că, crezând în Hristos, a și murit pentru El, au crezut și ei în Hristos. Și înfățișându-se cu îndrăznire au mustrat pe împăratul numindu-l călcător de lege și sălbatic, și că nu i-a fost milă de însăși femeia sa, cu care a făcut copii. Mâniindu-se împăratul pentru aceasta, a poruncit ca să-i pună la închisoare, și aceasta făcându-se, gândea el toată noaptea eu ce moarte îi va pierde, iar dimineața scoțându-i din temniță, pentru Codrat a poruncit să fie tăiat; iar Apolo și Isachie, iarăși să fie puși la închisoare, și să fie uciși cu foamea; care după câteva zile fiind istoviți de foame, și-au dat sufletele lor Domnului.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Maximian, patriarhul Constantinopolului.

Acest sfânt Maximian era din Roma veche, fiu de părinți bogați și de bun neam; din oarecare trebuințe lăsând Roma s-a dus la Constantinopol, unde strălucind cu starea și cinstea vieții lui, și cunoscut fiind ca isteț cu mintea și foarte învățat, a fost hirotonisit preot de fericitul întru pomenire patriarhul Sisinie. Ajungând el până în vremea ereticului Nestorie, care a fost în urma preasfântului Sisinie, a fost prohirisit patriarh în Constantinopol, prin alegerea împăratului și a tot poporul. Și bine păstorindu-ți turma sa doi ani și cinci luni, și Biserica nevătămată de sminteli păzind-o, s-a odihnit în Domnul.

Tot în această zi, pomenirea precuviosului părintelui nostru Atanasie Sinaitul.

Acest între sfinți părinte al nostru lăsând lumea și cele din lume și luându-și crucea sa pe umeri, după cuvântul Domnului, a urmat lui Hristos cu osârdie; și dorind de mai mare nevoie de fapte bune, s-a dus la Ierusalim, și închinându-se la cinstitele locuri și cu credință sărutându-le s-a suit la Muntele Sinaiului; și acolo aflând monahi foarte desăvârșiți în sihăstreasca petrecere, a rămas împreună cu ei supunându-li-se și slujindu-le. Deci, făcându-se foarte smerit cugetător, a luat de la Dumnezeu darurile cunoștinței și multei înțelepciuni. Prin care scriind vieți ale sfinților părinți, și cuvinte de suflet folositoare alcătuind, ajungând la adânci bătrâneți s-a mutat către Domnul.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

22 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și doua, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Teodor Sicheotul, episcopul Anastasiopolei.

Acest sfânt se trăgea din țara galatilor, din satul ce se cheamă Sicheot, născut fiind în vremea lui Iustinian cel bătrân, părând a nu fi de naștere laudată, fiindu-i nașterea neche-zășuită și întunecată, căci se zice că maicăsa Maria, strălucind în frumusețe și daruri, a atras la dânsa pe oarecare din curierii împărătești, anume Cosma, din care s-a născut cuviosul; dar ar fi fost fără cuviință și de mustrare a ascunde cele de după nașterea lui sau rele dinainte de naștere; că îndată într-acea noapte ce s-a unit maicăsa cu acel bărbat, i s-a arătat în vis, că s-a pogorât un luceafăr și a intrat în pântecele ei, ceea ce arăta strălucirea ce era să aibă mai pe urmă pruncul. Iar sfântul ca această înțelegere să fie împlinită mai apoi, căci dându-se pe sine dintru întâia vârstă spre dragostea lui Dumnezeu și a sfântului mucenic Gheorghe, atât cât i se părea că este totdeauna cu dânsul de-l învăța și-l făcea a înainta spre cele mai bune dorințe și cu totul a-l iubi cu o dumnezeiască și minunată dragoste. Făcând el așa, și înaintând cu fiecare suiși se arăta pururea sfântul. A fost numărat întâi în ceata călugărilor. După aceea trecând prin treptele ce duc spre culmea virtuții și îmbogățindu-se cu lucrarea minunilor, ca dovadă a desăvârșitei virtuți și a apropierii de Dumnezeu, a fost ridicat la marea înălțime a arhieriei, și i s-a încredințat Biserica Anastasiopolei. Acolo învățând el pe mulți cunoștința lui Dumnezeu, și îndrumându-i a face cele ce se cuvin, și tămăduind pretutindenea pe cei de un neam prin minuni și prin fapte minunate, pe toți uimind; și arătându-se minunat și iubit la împărați și la arhieriei, și proorocind multora cele ce aveau să fie, și-a încheiat viața primind cu zâmbire cuvioasă pe îngerii ce aveau să-l ia. Se spune că cu puțin înaintea morții, i s-a arătat în vis strălucitul mare mucenic Gheorghe și i-a dat un toiag. Apoi i s-a arătat iarăși călare pe un cal, trăgând cu sine și alt cal, pe care a poruncit cuviosului să încalece, arătându-i cu aceste vedenii dinainte calea ce avea să facă de acolo.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Nearh, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea întâlnirii cu Hristos a sfântului apostol Natanael.

Acest sfânt a fost din Cana, cetatea Galileii, unde Hristos Dumnezeul nostru fiind chemat la nuntă de preacurata Sa Maică, a făcut întâia Sa minune, prefăcând apa în vin.

Aștepta și el venirea lui Hristos, ca un legiuitor ce era. Pce Care aflându-L Filip cel din Betsaida, și cunoscând că aștepta venirea lui Hristos, i-a zis

cu bucurie: "Aflat-am pe Iisus, fiul lui Iosif cel din Nazaret, de Care au scris Moise în lege și proorocii" (Ioan I, 46). Mergând Natanail și văzând pe Hristos, a crezut într-Însul și L-a urmat. Și după Patimi și după Înviere, propovăduindu-L Dumnezeu adevărat, s-a sfârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

23 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și treia, pomenirea sfântului și măritului marelui mucenic Gheorghe, purtătorul de biruință.

Măritul acesta și minunatul și vestitul mare mucenic Gheorghe, a trăit în vremea împăratului Dioclețian, trăgându-se din Capadochia, de neam strălucit și luminat, din ceata ostașilor ce se chemau tribuni; iar când a fost să pătimească era la cinstea dregătoriei de comis.

Având împăratul gând să pornească război asupra creștinilor, a dat poruncă să se învrednicească de cinstiri împărătești și de daruri cei ce se vor lepăda și vor părăsi pe Hristos. Iar cei ce nu se vor supune poruncii, să aibă pedeapsă moartea. Atunci sfântul acesta fiind de față, a declarat că este creștin, muștrând deșertăciunea și neputința idolilor, luând în răs pe cei ce credeau în ei. Neplecându-se nici cu amăgiri, nici cu făgăduințele tiranului, care făcea multe ca acestea, nici de îngroziri, ci se vedea nebăgător de seamă de toate, pentru aceea întâi l-au lovit în pânțele cu o sulită. Și când i s-a înfipt sulita în trup, a curs sânge mult; iar vârful sulitei s-a întors înapoi și a

rămas sfântul nevătămat. Apoi legându-l de o roată ținută cu fiare ascuțite, care a fost pornită din sus spre o vale, și rupându-se trupul în mai multe bucăți, cu ajutorul dumnezeiescului înger a rămas el sănătos. Și înfățișându-se sfântul înaintea împăratului și a lui Magnențiu, care ședea alături de el și aduceau jertfă la idoli pentru sănătatea lor, sfântul a atras pe mulți spre credința în Hristos, cărora din porunca împăratului li s-au tăiat capetele afară din cetate. Și venind la Hristos și Alexandra împărăteasa, a mărturisit pe Hristos Dumnezeu înaintea tiranului. Au crezut și alții mulți în Hristos, văzând că sfântul a ieșit sănătos dintr-o varniță în care fusese aruncat. După aceasta i-au încălțat picioarele cu încălțăminte de fier ce avea cuie și l-au silit să alerge. Ci iarăși au pus de l-au bătut, fără de nici o milă, cu vine de bou uscate. Iar Magnențiu cerând semn ca să învieze pe un mort din cei ce erau îngropați, din mormintele ce erau acolo, care erau de multă vreme morți, și făcând sfântul rugăciune deasupra mormântului, a înviat mortul și s-a închinat sfântului, și a slăvit Dumnezeirea lui Hristos. Și întrebând împăratul

pe mort cine este, și când a murit, a răspuns acasta că este din cei ce au trăit mai înainte de venirea lui Hristos, adică mai înainte de trei sute de ani și mai mult și cum că a ars în foc atâția ani din pricina rătăcirii idolești. Pentru care minune crezând mulți, și înmulțindu-se spre credință, slăveau cu un glas pe Dumnezeu, între care era și Glicherie, căruia îi murise boul, și l-a sculat sfântul. Din care minune adevărind și el credința în Hristos, a luat cununa muceniciei, făcându-l păgânii multe bucați cu săbiile. Deci venind mulți la Hristos, pentru ceea ce vedeau, și încă pentru că sfântul mucenic Gheorghe intrând în capiștea idolilor, a poruncit unui chip idolesc cioplit, ca să spună dacă este el Dumnczeu, și de i se cuvine să i se închine lui oamenii. Iar demonul cel ce era într-însul plângând a răspuns că unul este Dumnezeu adevărat: Hristos și dintr-aceasta s-au tulburat idolii toți și au căzut și s-au sfărâmat. Ceea ce neputând răbda cei ce credeau în idoli au prins pe sfântul și l-au dus la împăratul, și-au cerut degrab răspuns de moarte asupra lui; iar împăratul a poruncit ca să taie pe sfântul și pe Alexandra împărăteasa cu sabia. Sfântului Gheorghe i s-a tăiat capul, iar sfânta Alexandra făcând rugăciune în temniță, și-a dat sufletul lui Dumnezeu.

Însă trebuie să istorisim oarecare parte din cele multe minuni ale sfântului.

În părțile Siriei se află o cetate numită Ramel, în care era o biserică zidită în numele marelui mucenic Gheorghe. Neafându-se acolo mină de piatră, ca să se taie stâlpi, se aduceau stâlpii bisericii din loc depărtat, și se făcea multă nevointă cu aflatul lor, și cu adusul. Atunci oarecare femeie cu frica lui Dumnezeu având adevărată și întărită credință la sfântul mare mucenic Gheorghe, a cumpărat și ea un stâlp asemenea cu cei ce erau făcuți și înfrumusețați, și pogorându-l la mare, se ruga celui ce era purtător de grijă să ducă stâlpii, să ia și să ducă și pe acela pe care îl cumpărase ea. Iar el nu vrea, ci punând numai pe al lui, purcese să se ducă. Atunci femeia de supărare

căzând la pământ plângea și se ruga sfântului să-i ajute să poată duce stâlpul. Aflându-se ea într-un astfel de chip, văzu în vis unde i se arătă sfântul în chip de voievod, și-i zise: "De ce ești tristă, femeie?" Iar ea îi spuse pricina intristării, și sfântul descălecând de pe cal zise către femeie: "Unde-ți este voia să fie pus stâlpul?" Și ea răspunse. "De-a dreapta parte a bisericii." Și sfântul îndată însemnă marmura cu degetul, scriind aceasta: Să se pună în dreapta, al doilea, stâlpul văduvei (după cel dintâi), și ridicând sfântul de capătul stâlpului ce era despre mare, zise femeii: "Ajută și tu" și ridicându-l amândoi, l-au dat în mare, și cu îndreptarea sfântului sosi stâlpul mai înainte de ceilalți, și dimineața se află la liman. Ceea ce văzând Vasilicos, căci așa se numea purtătorul de grijă pentru ducerea stâlpilor, s-a minunat și mai vârtos dacă a văzut și scrisul, care rânduia și locul, unde trebuia să fie pus. Și mulțumind lui Dumnezeu, cerea și de la sfântul iertare pentru greșeala

neascultării, și, luând și el prin vedenie iertare de la sfântul, puse stâlpul văduvei în rând cu ceilalți, în locul care porunca scrisul cel însemnat de sfântul. Care stâlp stă și până în ziua de astăzi într-o neștearsă pomenirea femeii, și într-o mărirea sfântului pentru preamărita minune.

Iată altă minune făcută la Mitilene și care înfricoșează tot gândul și tot auzul. Căci în acest loc este o biserică a marelui mucenic Gheorghe, foarte slăvită și vestită. Și este obicei de a se strânge la ziua sfântului mulțime multă de popor în toți anii, să facă la acea biserică prăznuire. Aceasta aflând agarenii ce erau în Creta au lovit fără veste la vremea privegherii pe câți au aflat în biserică, și i-au luat legați, împreună cu câți au putut prinde din cei de afară, că cei mai mulți scăpaseră. Pe cei ce i-au prins, i-au dus în Creta, între care era și un tinerel, pe care l-a dăruit saracinul care-l prinsese lui Amira, celui ce era mai mare peste agareni. Și trecând câțeva vreme până s-a împlinit anul, și au ajuns iar la prăznuirea preamăritului mucenic, tânărul a slujit lui Amira; iar părinții lui nelăsându-și obiceiul lor și nici nu au fost nemulțumitori pentru pierderea copilului, ci punându-ți nădejdea la Dumnezeu și mulțumind sfântului, și făcând praznic după obicei, au ieșit ca să cheme la masă pe cei ce erau chemați; iar maica copilului întorcându-se la biserică, a căzut la pământ plângând și rugând pe sfântul, ca să izbăvească pe fiul ei din robie, în ce chip va ști, cu atotputernicul și dumnezeiescul dar al Sfântului Duh, ce locuia într-însul. Iar cel grabnic la ajutor nu a trecut cu vederea lacrimile femeii. Și, după ce și-a sfârșit femeia rugăciunea, șezând oaspeții la masă, a pomenit bărbatul femeii la masă întâi ajutorul sfântului, și stau gata cei ce dregeau vinul. Atunci din voia lui Dumnezeu s-a făcut minune mare și preamărită și aproape de necrezut pentru cei ce nu știau lucrurile cele slăvite ale lui Dumnezeu. Dar dacă vor cugeta la Avacum, care din răpirea îngerului într-o clipeală de vreme s-a aflat din Ierusalim la Babilon, nu se vor arăta necredincioși nici de aceasta. Căci în ceasul în care pusesese tânărul vin în pahar și se gătea ca să dea lui Amira din Creta, s-a aflat în Mitilene dând maicii sale vinul. Văzând toți cei ce erau la masă pe tânăr, s-au minunat. Și întrebându-l de unde și cum se află în mijlocul lor, el a zis: "Umplând paharul acesta de vin, ca să-l dau lui Amira în Creta, am fost răpit de un bărbat preamărit, care m-a pus pe calul lui, ținând cu mâna dreaptă paharul, și cu stânga ținându-mă de mijlocul lui, mă aflai precum mă vedeți în mijlocul vostru." Acestea auzindu-le și văzându-le, s-au mirat de acea mare minune. Și sculându-se de la masă, au dat laude și mulțumire toată noaptea Atotputernicului Dumnezeu, mărind pe sfântul Său mucenic.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Valerie.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici, Anatolie și Protleon stratilații.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Atanasie cel dintre fermecători.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Glicherie plugarul.

Tot în această zi, sfinții Donat și Terinos, care prin sabie s-au săvârșit.

Tot în această zi, sfântul noul mucenic Gheorghe, care a mărturisit în cetatea Ptolemaidei, la anul 1792, și care, fiind bucăți tăiat cu sabia, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Lazăr Bulgarul, care a fost chinuit la anul 1802.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

24 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și patra, pomenirea sfântului mucenic Sava Stratilatul.

Acest sfânt mucenic Sava a trăit în zilele împăratului Aurelian la Roma, având dregătoria de șef de armată, și era de neam got. Și având credința în Hristos, avea grija sfinților ce erau prin temnițe închiși. Pentru curăția vieții sale, și pentru nevoița virtuților, alunga duhurile cele viclene de la oameni. Fiind pârât apoi că este creștin a mers la împăratul și lepădându-și centura a mărturisit pe Hristos. Pentru aceasta a fost chinuit în multe feluri, pe care le-a îndurat cu tărie. În acest fel a atras la credința lui Hristos șaptezeci de păgâni, cărora li s-au tăiat capetele pentru Hristos și s-au încununat. Și iarăși și a doua oară stând sfântul la cercetare, întărit fiind de Hristos mai înainte în temniță și dându-i îndrăznire, a fost aruncat într-o apă și așa a luat cununa muceniciei. Se vedeau la el floarea vârstei și albeața trupului și rumeneala obrazului, și era părul capului și barba ca de aur lucind, și căutătura ochilor săi poruncitoare și netemătoare, ceea ce îl arăta ostaș desăvârșit și viteaz.

Tot în această zi, sfinții șaptezeci de mucenici care au crezut prin sfântul Sava, și care s-au săvârșit prin sabie.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioasei maicii noastre Elisabeta făcătoare de minuni.

Această cuvioasă Elisabeta din fragedă vârstă petrecând cu osteneli sihăstrești, a luat de la Hristos har de tămăduiri, și tămăduia tot felul de boli. Nașterea ei s-a arătat prin dumnezeiască descoperire, și mai înainte s-a însemnat pentru dânsa că va să fie vas ales. Fericita purta numai o îmbrăcăminte pe dânsa și îngheța de frig și de ger. A petrecut patruzeci de zile nemâncând; trei ani a avut gândul numai la Dumnezeu, iar cu ochii cei trupești nicidecum n-a văzut frumusețea și întinderea cerului. N-a gustat untdelemn mulți ani, și n-a pus încălțăminte în picioarele ei. Strălucind drept aceea într-aceste fapte bune, cu plăcere dumnezeiască, a adormit în Domnul, dând har de multe minuni până în ziua de astăzi, celor ce năzuiesc către dânsa cu credință.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Pasicrat și Valentin.

Pasicrat și Valentin, mucenicii lui Hristos, erau din Durostor cetatea Moesiei, ostași creștini pe lângă prefectul locului acelaia Avsolan. Și văzând pe oameni cuprinși de înșelăciunea idolească și închinându-se demonilor după porunca stăpânilor, iar pe mulți din credincioși că, temându-se de chinuri, fugeau și se ascundeau, atunci ei cu îndrăznire au mărturisit că sunt creștini, și pe unul adevăratul Dumnezeu preaslăvind-L, au blestemat pe idoli cei fără de suflet. Atunci i-au prins pe ei închinătorii la idoli și, la judecată dându-i, i-au silit ca să tămâieze idolilor. Și era acolo idolul lui Apolon, la care sfântul Pasicrat alergând, l-a scuipat în față și i-a zis: "Astfel de cinste se cuvine zeului acestuia. Pentru aceasta cu grele lanțuri de fier l-au legat și l-au aruncat în temniță. Cu acele lanțuri ostașul lui Hristos ca și cu niște podoabe de aur împărătești se împodobește, bucurându-se că s-a învrednicit a le purta pentru Hristos. Și a fost pus cu dânsul și Valentin. Și iarăși la judecată înaintea guvernatorului pe amândoi i-au pus. Și a mers acolo fratele lui Pasicrat, cu numele Papian, care era creștin, dar temându-se de chinuri, a jertfit idolilor, rugând cu lacrimi pe Pasicrat fratele său, ca să aducă tămâie idolului cioplit, precum făcuse el și să se facă o vreme ca și cum ar fi închinător de idoli, ca așa să poată scăpa de chinurile cele cumplite. Însă sfântul mucenic Pasicrat l-a îndepărtat și i-a zis că este nevrednic de neamul său, de vreme ce s-a depărtat de la credința lui Hristos. Și el singur alergând la capiște, și-a băgat mâna sa în foc și către guvernator a zis: "Acest trup muritor, precum vezi, cu foc se arde, dar sufletul, fără moarte fiind, nu are grijă de aceste chinuri văzute. Și întrebând de guvernator și sfântul Valentin, iarăși unele ca acestea a zis, că este gata, pentru Hristos, la toate chinurile. Atunci amândoi la tăiere au fost condamnați. Și când slujitorii prigonitorului duceau pe sfinți afară din cetate la moarte, maica lui Pasicrat mergea după dânsii și sfătuia ca o maică pe fiul său ca fără de frică să se apropie de moarte; că se temea pentru el, ca să nu se înfricoșeze, fiindcă era încă tânăr. Și așa le-au tăiat capetele sfinților. Și era sfântul Pasicrat de douăzeci și doi de ani, iar Valentin de treizeci. Iar maica cu bucurie și cu veselie luând trupurile amândurora, le-a îngropat cu cinste, slăvind pe Hristos Dumnezeu.

Tot în această zi, pomenirea sfinților opt mucenici: Eusebie, Neon, Leontie, Longhin și alți patruzeci.

După sfârșitul sfântului măritului mare mucenic Gheorghe, a poruncit Dioclețian împăratul ca pretutindenea pe creștinii ce se aflau, mai ales pe cei ținuți în lanțuri, cu felurite chinuri să-i silească la închinarea la idoli și pe cei ce se vor supune să-i lase slobozi, iar pe cei ce nu se vor supune să fie dați morții. În acea vreme acești mucenici, Eusebie, Neon, Leontie, Longhin, și ceilalți împreună cu dânsii, ca la patruzeci, erau în temniță. Pentru că văzând minunile ce se făceau de sfântul Gheorghe, au crezut în Hristos, și cu îndrăznire înaintea tuturor l-au mărturisit și pentru aceasta i-au prins și i-au legat și în temniță i-au închis. Și scoțându-i la încercare înaintea tiranului, nu s-au lepădat de Hristos, și pe zeii păgânilor i-au ocărât. Drept aceea i-au dezbrăcat, i-au întins, i-au bătut, i-au spânzurat și i-au strujit, până ce a căzut la pământ trupul lor, și cele dinăuntrul lor se vedeau. La sfârșit le-au tăiat capetele, și prin asemenea sfârșit, au primit împărăția cerească.

Tot în această zi, pomenirea sfântului noului mucenic Duca croitorul mitilenean, care a suferit mucenicia în Constantinopol, la anul 1564 și care s-a săvârșit fiind despuiat de piele, de viu.

Tot în această zi, pomenirea sfântului ierarh Iorest, mitropolitul Ardealului.

Acest sfânt ierarh, mărturisitor al dreptei credințe pe pământul românesc, a fost mitropolit al Ardealului între anii 1640 și 1643. S-a născut în Țara Ardealului, din părinți dreptcredincioși. Din copilărie a intrat în Mănăstirea Putna din Moldova. Aci a deprins meșteșugul scrierii frumoase și al zugrăvirii de icoane.

Primind apoi îngerescul chip, s-a învrednicit de harul preoției. Pentru învățătura lui iscusită și pentru viața lui îmbunătățită, Dumnezeu a rânduit să fie ales în scaunul de mitropolit al Ardealului. Luptând cu bărbăție împotriva calvinilor abătuți de la dreapta credință, care căutau să surpe Ortodoxia din sufletele românilor, a tipărit cărți bisericesti de învățătură și a cercetat sat cu sat povățuind și îndrumând pe fiii săi

duhovnicești. În această luptă nu l-au înfricoșat nici amenințările, nici opreliștile craiului Ardealului și ale căpeteniilor calvinești. Pentru aceasta, curând au născocit împotriva sfântului ierarh pări mincinoase, au adunat sobor și l-au scos din scaun, aruncându-l în temniță. Nouă luni a stat sfântul în temniță, legat cu lanțuri grele la mâini și la picioare. Din când în când, era scos din temniță la priveriște, înaintea bisericii sale din Bălgrad; și era batjocorit, despuiat de haine și bătut cu nuiete pe trupul gol. Dumnezeu însă n-a voit ca acest cuvios al Lui să fie dat pierzării. A fost slobozit din temniță, în schimbul unui preț de o mie de taleri. Cum nu avea de unde să-i plătească, a pus 24 de chezași, iar el a plecat în Moldova și apoi în Rusia, unde a adunat acești bani pentru despovărea chezașilor. Peste 10 ani, în 1656, Dumnezeu l-a rânduit să păstorească episcopia Hușilor și după puțină vreme s-a săvârșit în pace.

Tot în această zi săvârșim și pomenirea fericitului ierarh Sava din neamul Brancovici, mitropolitul Ardealului.

Fericitul părintele nostru Sava s-a născut în întâiul pătrar al veacului al XVII-lea, în Inăul Ardealului, din părinți de neam bun și creștini evlavioși, Ioan și Maria.

Din botez a primit numele Simeon. Mai multe din rudele sale, după tată, au fost episcopi sau protopopi ai cetății Inăului. Mai bine cunoscut este episcopul Longhin, fratele lui Ioan Brancovici. Tânărul Simeon a început învățătura de carte în casa părintească, iar adâncirea în Sfintele Scripturi și pravila vieții mănăstirești le-a deprins în Mănăstirea Comana din Țara Românească, de la

unchiul său, arhiereul Longhin, care se așezase în această mănăstire. Murind tatăl său de năpraznica molimă a ciumei, Simeon a fost chemat acasă și rugat să se căsătorească. El a împlinit dorința mamei sale și după puțin timp a fost ales protopop al Inăului, primind darul preoției. Rămas însă văduv după scurtă vreme, frumoasele sale însușiri sufletești, dovedite în vrednicia de protopop, precum și viața sa pilduitoare l-au înălțat pe scaunul Mitropoliei Ardealului, văduvit prin adormirea întru Domnul a mitropolitului Simeon Ștefan, în anul 1656. Măritul Sava a păstorit Biserica Ortodoxă din Ardeal cu neînfricată bărbăție și cu mare vrednicie timp de 24 de ani, în împrejurări grele.

În tot timpul păstoriei sale, sfântul s-a străduit neconținut să ridice Biserica și să o țină în albia dreptei credințe a Răsăritului, ferind-o de toate uneltirile eresului calvinesc. Râvna cea mare a sfântului Sava pentru Ortodoxie i-a adus dușmănia și prigoana căpeteniilor calvinești și a craiului de atunci al Ardealului. Aceștia voiau să strecoare cu viclesug, în cărțile bisericești ale românilor, învățături rătăcite și pierzătoare de suflet.

Iubirea fierbinte și grija pentru Biserică, precum și durerea pentru suferințele credincioșilor l-au călăuzit pe osârduitorul vlădică să călătorească în anul 1668 până la Moscova pravoslavnică. La curtea țarului, sfântul Sava a stăruit pentru mântuirea creștinilor asupriți de turci. De la Moscova, sfântul s-a întors cu multă cinstire. Câțiva ani mai târziu s-a pornit asupra sa cumplită prigoană din partea căpeteniilor calvine și a craiului. El a fost trimis în judecată, osândit împotriva canoanelor, pentru niște vini născocite. Cu silnicie și mărturii mincinoase soborul nelegiuit l-a osândit pe nedrept, scoțându-l din scaunul vlădicesc. A fost aruncat apoi în temnița craiului și a suferit batjocuri, biciuiri și loviri de toiege.

Neclintit a rămas sfântul în credința sa, ca o stâncă bătută de valurile mării. A suferit și a pătimit pentru Ortodoxie. După cumplite chinuri, sfântul a fost slobozit din temniță, dar așa de slăbit, că s-a mutat curând către Domnul, în luna aprilie 1683.

Sfântul s-a săvârșit, având cugetul împăcat că el s-a luptat lupta cea bună, a păzit credința și a apărat turma. Pentru jertfa lui curată, Domnul l-a învrednicit de cununa neveștejită a sfințeniei.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

25 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și cincea, pomenirea sfântului apostol și evanghelist Marcu.

Prealăudatul apostol Marcu a propovăduit pe Hristos în tot Egiptul și Libia și Varvaria și în Pentapole, în zilele lui Tiberiu Cezarul, și a scris și Evanghelia sa, tâlcuindu-i-o apostolul Petru, și mergând în Cirineea Pentapolei, a făcut multe minuni. De aceea s-a dus în Alexandria cea dinspre Faros, și de acolo la Pentapole, făcând pretutindenea minuni, și împodobind Bisericile lui Hristos cu hirotonii de episcopi și de ceilalți clerici. După aceea mergând iarăși la Alexandria, și aflând pe oarecare frați de lângă mare, la Vucoli, petrecea cu dânșii

binevestind și propovăduind cuvântul lui Dumnezeu. Acolo închinătorii idolilor nesuferind a vedea sporin-du-se credința în Hristos, l-au legat cu ștreanguri și l-au târât, și carnea pe pietre se zdrelea și sângele lui roșia pământul.

The lion is the symbol for the gospel of Mark

Băgându-l în temniță, i s-a arătat Domnul spunându-i mai înainte mărirea ce avea să primească; la ziuă iarăși legându-l, l-au târât pe ulițe iarăși și așa zdrelindu-se și rupându-se de pietre, și-a dat sufletul lui Dumnezeu. Iar la chip arăta astfel: nici foarte plin la trup, nici preaînalt, nici scund și mărunț; ci cuvios și împodobit la măsura vârstei crescându-i și căruntețe. Nasul lungăreț iar nu scurt, nici cu vreo lipsă ci drept, sprâncenele îi băteau jos, barba lungă, capul pleșuv; la față era încuviințat, era milostiv și lăsător, și dulce la vorbă cu cei ce se întâlnea, atât cât era tocmit la toate, și strălucea virtuțile sufletului cu harurile trupului său.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Macedonie, patriarhul Constantinopolului.

Tot în această zi, sfânta muceniță Nichi.

Tot în această zi, pomenirea preacuvioșilor opt părinți sihaștri.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

26 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și șasea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Vasile, episcopul Amasiei.

Măritul mucenic al lui Hristos Vasile a fost episcop al Amasiei, pe vremea lui Liciniu, care, fiind cumnat marelui Constantin după sora sa Constantina, a fost trimis de dânsul împotriva lui Maximin, ce se ridicase și luase oarecare părți ale răsăritului de le ținea ca un tiran. Mergând Liciniu la Nicomidia, răscoala se potolise, și tiranul Maximin nădăjduind să se împotrivească prin luptă, a scăpat de primejdia ce era să-i vie. Liciniu a adus jertfă idolilor la Nicomidia, și a poruncit să-i aducă înaintea din Amasia pe sfântul Vasile, cu o fecioară anume Glafira, care fusese slujnică Constantinei, femeia lui Liciniu; și temându-se Glafira că Liciniu o îndrăgise, a îndrăznit de a spus stăpânei sale și aceea a trimis-o în Anatolia dându-i avere. Și umblând Glafira din loc în loc, nimerise la Amasia, unde dăduse banii ce avea la dânsa episcopului, ca să zidească biserică. Auzind acestea Liciniu a poruncit să-i prindă pe amândoi și să-i ducă înaintea lui; dar Glafira a murit înainte de a veni, însă fericitul Vasile a venit la Nicomidia către împăratul, care a dat poruncă să i se taie capul, căci se pusese tare împotriva și ocăra biserica celor ce erau socotiți dumnezei și deșertăciunea lor. După ce i s-a tăiat capul, au fost suit într-o corabie capul și trupul sfântului; apoi au fost aruncate capul într-o parte iar trupul în alta, iarăși s-au unit și s-au alipit după fireasca potrivire, și s-a aflat întreg sfântul, în golful de la Sinope al mării. Aflându-l niște pescari l-au tras cu mreje la uscat, precum arătase îngerul lui Epildifor, care primise pe sfântul la Nicomidia; acesta mergând cu Teotim și Partenie diaconii, ce veniseră cu sfântul în Amasia, l-au scos din mreajă, și cinstindu-l cu miruri și cu cântări, l-au trimis la Amasia.

Tot în această zi, sfânta Glafira, cu pace s-a săvârșit.

Fecioara Glafira era slujnica soției împăratului Licinius, Constanția. Acesta s-a rănit de frumusețea ei și căuta apropierea ei. Fecioara a cerut ajutorul împărătesei, ca să scape de împăratul curtezan. Îmbrăcînd-o în haine bărbătești și dându-i bani de călătorie, împărăteasa a trimis-o la Pontus împreună cu un alt slujitor credincios. Împăratului i-au spus că Glafira a înnebunit și că este pe moarte. Pe drum spre Armenia, Sf. Glafira s-a oprit la Amasea, unde a fost găzduită de episcopul locului, Sf. Vasile.

La vremea aceea sfântul construia o biserică în oraș. Sf. Glafira a donat toți banii de la Constanția pentru construcția bisericii și i-a scris împărătesei să-i mai trimită alții ca să poată termina construcția. Împărăteasa i-a îndeplinit rugămintea dar scrisoarea a căzut în mâinile lui Licinius, care înfuriat, i-a ordonat guvernatorului orașului să-i trimită pe ierarh și pe fecioară la el. Însă Sf. Glafira a murit înainte să ajungă edictul în Amasea iar Sf. Vasile a fost dus la împărat. Doi diaconi, Partenie și Teotim l-au urmărit pe Sf. Vasile și s-au stabilit într-un loc aproape de închisoarea unde era acesta ținut.

Evlaviosul creștin Elpidefor l-a mituit pe gardian și în fiecare noapte mergea cu Partenie și Teotim să-l viziteze pe sfânt. Cu o seară înainte de proces, el a început să cânte Psalmi rostind "și dacă m-aș sălășlui la marginea mării și

acolo ...mâna ta mă va povăţui şi mă va ţine dreapta Ta" (Psalmi 138/139:9-10). Acelea erau cuvinte profetice.

De trei ori sfântul a căzut în lacrimi şi diaconii se temeau că nu va putea îndura chinurile dar el i-a liniştit.

La proces sfântul a refuzat cu tărie să se lepede de credinţă şi să devină preot păgân, aşa încât a fost condamnat la moarte. Elpidefor le-a dat bani soldaţilor ca să-l lase pe Vasile să se roage şi să vorbească cu prietenii săi înainte de execuţie. Apoi sfântul i-a spus călăului: "Prietene, du la îndeplinire ce ți s-a spus" şi liniştit şi-a plecat capul ca să-l taie sabia.

Elpidefor a vrut să cumpere cu bani de la soldaţi rămăşiţele pământeste ale sfântului dar soldaţilor le-a fost frică de împărat şi au aruncat trupul şi capul sfântului în mare. După acestea un înger al lui Dumnezeu i-a apărut lui Elpidefor în vis de trei ori spunându-i: "Episcopul Vasile este la Sinope şi te aşteaptă."

Auzind mesajul, Elpidefor şi diaconii au mers pe mare până la Sinope, unde au angajat nişte pescari care să-i ajute cu plasele de pescuit. Când au aruncat năvoadele acolo unde au spus cei doi diaconi, nu au găsit nimic. Atunci Elpidefor le-a spus să arunce plasele în numele Domnului Dumnezeului său, pe Care el Îl proslăvea şi abia atunci năvoadele au scos la suprafaţă moaştele Sf. Vasile care avea capul alipit de corp şi numai urma loviturii de sabie se mai vedea pe gât. Sfintele moaştele ale Sf. Vasile au fost duse la Amasea şi îngropate în biserica construită de el însuşi.

Tot în această zi, preacuvioasa Iusta, cu pace s-a săvârşit.

Tot în această zi, preacuviosul Nestor.

Acest cuvios Parinte, părăsind părinţii, şi călugărindu-se, cu pace s-a săvârşit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

27 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și șaptea, pomenirea sfântului sfințitului mucenic Simeon, episcopul Ierusalimului, ruda Domnului.

Acest sfânt a trăit pe vremea împăratului Traian, fecior al logodnicului Iosif și frate al lui Iacov; pe acesta luându-l Însuși Hristos și Dumnezeu nostru, și primind a i se numi frate, l-a uns preot, ca să-i propovăduiasă preamărita venire. Drept aceea trudindu-se cu tot felul de osteneli și sudori, a împodobit scaunul Ierusalimului ca un păstor, iar nu ca un năimit și făcându-se pe sine locaș Sfântului Duh, a surpat și a stricat capiștile idolilor, și îndreptând la lumină pe cei rătăciți, răbdând pedepse cu multe dureri pentru dreapta credință a fost și răstignit, fiind de o sută și douăzeci de ani, și de acolo s-a întors către cel dorit al său Mântuitorul Hristos. Acest fericit s-a învrednicit a avea două nume, că se cheamă și Simon și Simeon, și era frate al lui Iacob și al lui Hristos.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Ioan Mărturisitorul, egumenul Mănăstirii ce se numește Cataron.

Acest fericit Ioan s-a născut în Irinopole care era una din cetățile Decapolei, fiu de părinți creștini și iubitori de Dumnezeu, cu numele Teodor și Grigoria. Făcându-se de nouă ani s-a dus la chinovie, unde s-a călugărit, și fiind osârduitor și smerit și ascultător, a fost iubit de dascălul său. Și a mers împreună cu el la Sinodul al șaptelea ecumenic, ce s-a adunat a doua oară în Niceea, apoi, mai pe urmă și în Constantinopol.

Dascălul său s-a făcut arhimandrit, și egumen al mănăstirii lui Dalmat; iar el s-a făcut schimnic și preot și de acolo a fost trimis de împăratul Nichifor egumen al Mănăstirii Cataron. Aci cu plăcere de Dumnezeu și apostolește a ocârmuit turma lui Hristos mai mult de zece ani și era iubit de toți oamenii. Și s-au descoperit fericitului încercări a toată lumea iscodite de diavolul urâtor al binelui și adunând și sfătuind pe toți frații, îndemnându-i și la cele de cuviință, a zis către ei: "Privegheați părinților și fraților, să nu fiți furați de diavolul și să nu vă lepădați de închinarea la sfintele icoane; căci pe mine nu mă veți mai vedea între cei vii."

Și în vremea când el vorbea acestea, venind unii îndârjiți trimiși de Leon luptătorul împotriva icoanelor, au împrăștiat toată turma, și cele ce au găsit în mănăstire pe la părinți, ca pe ale lor le-au împărțit. Iar pe păstorul lor cu lanțuri legat, l-au dus la Bizanț, lăsând mănăstirea în pradă. Mergând sfântul la împărat, și numindu-l pe el păgân și osândit și altele multe fără de sfială zicându-i, l-a pornit spre mânie. Pentru care și cumplit a fost bătut peste obraz cu vine de bou. Iar fericitul se bucura pătimind pentru Hristos; și după aceea fiind închis, în metocul său trei luni, a fost surghiunit la o cetate numită Pentadactilon în hotarele Lambei. Acolo legând picioarele lui cu lanțuri, l-au pus într-o închisoare întunecoasă, lăsându-l acolo optsprezece luni. Iar după aceasta l-au adus gol în cetate, înaintea împăratului spre batjocură. Și după multe pricini de cuvinte, a fost dat lui Ioan, cel ce cu nevrednicie era atunci patriarh al Bisericii Mari, care multă cruzime a arătat

sfântului, strâmtorându-l pe el cu foame în multă vreme, după care apoi l-a înfățișat iarăși la împărat, și împăratul l-a trimis la un lagăr numit Criotavron al Bucelarilor, și acolo l-a închis doi ani întregi. Unde de multă rea pătimire se uscaseră cu totul carnea de pe trupul lui; însă sfântul pe toate suferindu-le, cu mulțumire slăvea pe Dumnezeu.

Iar după ce a fost junghiat Leon Armeanul, și a împărțit în locul său Mihail Travlul, fiind liberați toți cei de prin surghiunuri, s-a dus și sfântul până la Calcedon neavând voie ca să intre în cetate. Iar după aceea împărțind Teofil, a voit cuviosul să se așeze în oarecare mănăstire împreună cu alți părinți; apoi fiind prinși de patriarhul din acea vreme și cumplite necazuri suferea fericitul, a fost surghiunit la insula Afusiei unde împlinind doi ani și jumătate, a văzut oarecare vedenie, și vestind celor împreună cu el mutarea sa, după trei zile, s-a dus la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli Aristarh, Marcu și Zinon.

Acești sfinți erau din cei șaptezeci; și Aristarh este acela de care Pavel pomeneste în Epistola către Romani, și care a fost episcop al Apamiei celei din Siria, supusă cu scaunele apostolilor celor dintâi. Acesta mai întâi decât toți a propovăduit pe Hristos Dumnezeu adevărat.

Iar Marcu este acela pe care și Ioan obișnuia a-l numi. De care pomeneste Luca în Faptele Apostolilor și care a fost pus episcop de apostoli în Vivlopolo.

Iar Zinon este acela, pe care apostolul îl scrie în Epistola către Romani legiuitor, și care a fost făcut întâi episcop de apostolul Petru, în Diospole; el învăța propovăduind pe Hristos Dumnezeu adevărat.

Aceștia multe rele pătimiri suferind de la necredincioși pentru zidirea din nou a bisericilor, și pentru surparea idolilor, și înșși făcându-se lucrători de minuni și de vindecări, s-au mutat la Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Puplie, care prin sabie s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Evloghie primitorul de străini, care cu pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Lolion cel nou, care fiind târât pe pământ, s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

28 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și opta, pomenirea sfinților apostoli Iason și Sosipatru din cei șaptezeci.

Dintre aceștia Iason era tarsean, și a fost mai întâi vânat de acolo la dreapta credință. Iar Sosipatru fiind din Grecia, a primit pe urmă de la acesta credința în Hristos. După aceea făcându-se amândoi ucenici ai lui Pavel apostolul, Iason a fost făcut învățător cetății; iar Sosipatru a primit cârma Bisericii Iconiei. Păstorind ei bine Bisericile lor, s-au dus spre părțile apusului; și sosind la insula Cherchira, au făcut înfrumusețată biserică întâiului mucenic Ștefan, unde slujind lui Dumnezeu, au atras pe mulți la credința în Hristos. Apoi fiind pârâți către guvernatorul Cherchirei, au fost închiși într-o temniță în care se aflau închiși șapte vătafi de tâlhari, anume: Satornin, Iachishol, Faustian, Ianuarie, Marsalie, Efrasie și Mamin, pe care prin cuvintele și faptele lor i-a atras la credința în Hristos, de i-au făcut din lupi oi, care după aceea, au primit de la Hristos cununile muceniciei. Asemenea s-a întâmplat și cu temnicerul care a crezut în Hristos. Guvernatorul scoțând pe Iason și pe Sosipatru din temniță, i-a dat pe seama lui Carpian eparhul să-i chinuiască; și văzând chinurile lor, Cherchira, fiica guvernatorului, s-a declarat și ea creștină, și a dat la săraci podoaba ce purta; de care aflând tatăl său, și neputând să o întoarcă din gândul ei, a închis-o în temniță. După aceea a dat-o unui desfrânat arap, ca s-o necinstească; dar sosind acesta la ușa temniței, a fost sfâșiat de o fiară. Iar sfânta Cherchira, aceasta aflând, l-a tămăduit și l-a scăpat de fiară, și cu învățătura sa l-a făcut creștin; iar el a strigat: "Mare este Dumnezeul creștinilor". Pentru aceasta el a fost chinuit și și-a dat sfârșitul, iar sfânta Cherchira a fost vârată în foc, dar a rămas sfânta nearsă. Pentru aceasta a tras pe mulți la credința lui Hristos. Drept aceea a fost spânzurată de un lemn și i-au dat fum dedesubt de au înecat-o. După aceea au săgetat-o cu săgeți, și atât de mult au rănit-o, încât de mulțimea durerilor și-a dat sufletul în mâna lui Dumnezeu. După aceea pornind guvernatorul goană asupra creștinilor, și fugind creștinii într-o insulă mică ce era acolo aproape, el porni să meargă acolo, ca să-i chinuiască, și intrând în mijlocul luciului mării s-a scufundat ca Faraon cel de demult. Poporul Domnului au dat mulțumitoare laude lui Dumnezeu. Iar Iason și Sosipatru fiind sloboziți de la închisoare, învățau neoprit cuvântul lui Dumnezeu. Dar ridicându-se alt guvernator și aflând cele despre sfinți, a poruncit să aducă un butoi de fier, și să îl umple de rășină și smoală și ceară, și înfierbântându-l foarte, au băgat pe sfinți în el și sfinții au rămas nearși și mulți au crezut în Hristos, între care însuși guvernatorul care plângea, zicând: "Dumnezeul lui Iason și al lui Sosipatru, ajută-mi și mă miluiește". Fericitul Iason, fiind guvernatorii de față, sfătuind și învățând pe tot poporul, i-a botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, numind pe guvernator Sebastian. Deci peste puține zile, s-a îmbolnăvit fiul guvernatorului și a murit, iar apostolul făcând rugăciuni l-a înviat. De atunci a făcut multe minuni, și făcând biserici înfrumusețate și plinind tot lucrul bine și adăugând turma lui Hristos, în bune bătrâneți către doritul său Hristos s-a petrecut.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Dada, Maxim și Cvintilian.

Acești sfinți au fost pe vremea lui Dioclețian și Maximian împărații, și a guvernatorilor Tavrinie și Gavinie. Fiind mare prigoană asupra creștinilor, și neplecându-se sfinții aceștia a aduce închinăciune la idoli, au fost pârați către guvernatorul Tavrinie. Numaidecât prinzându-i în satul lor, care se numea Ozovia, unde se aflau pururea petrecând în rugăciuni către Dumnezeu, i-au legat cu lanțuri de fier și degrab i-au adus la cetatea Dorostorului, fiind acolo amândoi guvernatorii, care au zis sfinților: "Spuneți-ne mai întâi numele vostru", și spunându-și fiecare numele său, a scris și cuvintele lor un Mangailian notar. Tavrinie a zis sfinților: "Iată viața voastră este în mâinile mele; de voiți să trăiți, mergeți de aduceți jertfă maicii zeilor, și veți fi și preoți ai acesteia, pentru că a murit preotul ei, și a mers către marele Dia, împăratul ceresc, ca să-i slujească lui acolo". Iar sfântul Maxim a răspuns păgânului Tavrinie: "Cum îndrăznești preanerușinatule să grăiești că preadesfrânatul cel necurat este împărat? Cunoașteți dar, o oameni fără minte, că Hristos este Împăratul cerurilor, Care are purtare de grijă de toate, și în palmă le ține toate câte sunt, și noi la idoli făcuți de oameni nu ne vom închina". Iar Gavinie guvernatorul a chemat la dânsul pe Dada și pe Cvintilian, vorbind multe vorbe bârfelnice, socotind că îi va amăgi spre păgânătatea sa cea pierzătoare; pe care neplăcându-i, i-a băgat în temniță, unde prin îngereasca arătare se întărea mărturisirea lor, laudând pe Dumnezeu. Deci scoțându-i din temniță i-a întins pe pământ și i-a bătut foarte cumplit; și băgându-i iarăși i-a scos și i-a dat numitului lor sat Ozovia și acolo le-a tăiat capetele și și-au dat sfârșitul.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici dintre tâlhari, care prin apostolul Iason, crezând în Hristos, în căldare cu smoală s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfintei Cherchira, fiica guvernatorului Cherchirei, care, cu săgeți fiind săgetată, s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților mucenici Zinon și Vitalie, care în foc s-au săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Eusebie, care prin foc s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfinților apostoli Onisifor și Evod.

Acești sfinți erau din cei șaptezeci, de care amintește și apostolul Pavel. Onisifor a stat episcop Colofonului, iar Evod a fost pus în scaunul Antiohiei de Petru. Și amândoi pătimind multe chinuri și nevoi, și pe mulți întorcând la credința în Hristos, s-au suit și ei spre Domnul cel dorit. Pomenirea lor se face și la data de 7 septembrie.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Neon, care prin foc s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

29 Aprilie

În această lună, în ziua a douăzeci și nouă, pomenirea sfinților nouă mucenici cei din Cizic: Teognis, Ruf, Antipatru, Teostih, Artemas, Magnon, Teodot, Tavmasie și Filimon.

Acești dumnezeiești mucenici fiind adunați de prin multe locuri și duși la Cizic, cu gândul lor cel viteaz au disprețuit și au rușinat pe guvernator și rătăcirea idolilor. După aceea fiind supuși la felurite chinuri, nu s-au înduplecat ca să jertfească idolilor, ci mai vârtos s-au adus pe sine jertfă vie lui Dumnezeu, fiind omorâți cu sabia.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Memnon mărturisorul, făcătorul de minuni.

Acest între sfinți părintele nostru Memnon, lepădându-se de lume pentru Dumnezeu și petrecând cu dreptate și cu plăcere dumnezeiască, cu ascultare și cu plecăciune s-a făcut conducător monahilor. Fiind blând și smerit și plin de dragoste, s-a făcut și făcător de minuni; căci odinioară venind lăcuste pe semănăturile mănăstirii, a ieșit sfântul și prin rugăciune le-a gonit cu foc, și s-au înecat în râu. Și într-un loc fără de apă, a făcut prin rugăciune de a izvorât apă, care și până în ziua de astăzi izvorăște pururea întru slava lui Hristos. Altă dată iarăși lovind furtuna pe niște călători ce călătoreau pe mare cu corabia, și rugându-se sfântului să le fie în ajutor, s-a arătat între dânșii cârmuind corabia și îmbărbătându-i să nu se teamă, i-a scos curând cu liniște la liman. Așa strălucind mulți ani, și făcând minuni, da mântuire celor ce-l chemau în ajutor. Și făcându-se plăcut până la sfârșit, s-a dus către Domnul plin de merindea faptelor bune.

Tot în această zi, pomenirea preacuviosului părintelui nostru Avxivie, care în pace s-a săvârșit.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

30 Aprilie

În această lună, în ziua a treizecea pomenirea sfântului măritului apostol Iacob, fratele sfântului Ioan, de Dumnezeu cuvântătorul.

Acest Iacob a fost fiul lui Zevedei, și fratele lui Ioan cuvântătorul de Dumnezeu. După chemarea lui Andrei și Petru, a fost chemat și el cu fratele său de Mântuitorul la apostolat. Aceștia îndată lăsând pe tatăl lor și corabia și celelalte toate au urmat Domnului. Și atâta i-a iubit încât unuia i-a dăruit a se rezema pe pieptul Său, iar celuilalt i-a dăruit să bea paharul pe care și El l-a băut. Și ei atâta râvnă aveau pentru Dânsul, încât au pornit să pogoare foc din cer ca să topească pe cei ce nu credeau. Și poate că ar fi făcut aceasta, de nu i-ar fi oprit Hristos prin bunătatea Sa. Drept aceea îi lua pururea cu Sine pe aceștia și pe apostolul Petru la rugăciune și la alte orânduiele, învățându-i cele mai înalte și mai tainice dogme. Pe acest fericit Iacob, după patima și înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos, nesuferindu-l Irod să îndrăznească și să propovăduiască mântuitoarea învățătură, a pus mâinile pe dânsul, și l-a omorât, trimițându-l al doilea mucenic la Stăpânul Hristos, după mucenicul Ștefan.

Tot în această zi, pomenirea sfântului Clement, făcătorul de canoane, care în pace s-a săvârșit.

Tot în această zi, pomenirea sfântului mucenic Maxim.

Tot în această zi, aflarea moaștelor sfântului sfințitului mucenic Vasile, episcopul Amasiei.

Tot în această zi, pomenirea celui între sfinți părintelui nostru Donat, episcopul Evriei.

Acest sfânt părinte a trăit în zilele lui Teodosie cel Mare, fiind episcop în cetatea ce se cheamă Evria, în Epirul cel vechi. Și lângă acea cetate era un sat ce se numea Soria, la care era un izvor cu apă, și câți beau dintr-însul mureau cu amar. Aflând de aceasta preasfântul episcop Donat, a mers la izvor cu clericii săi, și cum a sosit s-a făcut tunet, și îndată ieșind de acolo un balaur purtător de moarte, care își avea cuibul la izvor a întâmpinat pe fericitul, și încerca să împiedice cu coada sa picioarele asinului, pe care era sfântul călare. Iar sfântul întorcându-se și văzând balaurul, a luat funia cu care bătea asinul și a lovit spinarea balaurului, cu aceasta făcând pe balaur să ia rană purtătoare de moarte; pentru că îndată a căzut și a murit. Atunci au adunat lemne cei ce au văzut minunea, și au făcut foc, și au ars fiara. Și nimenea nu cuteza să se apropie de apă și să o guste; iar sfântul făcând rugăciune, și binecuvântând izvorul și bând el întâiul, a făcut pe ceilalți să bea fără de frică. Aceștia aflând Teodosie împăratul, a chemat pe toți episcopii, câți erau acolo, și a întrebat: "Care este Donat, cel ce a lovit balaurul cu biciul și l-a omorât, și cu rugăciunea sa a scos apă din pământ și din cer ploaie a pogorât?" Iar ei îl arătară zicând: "Acesta este, împărate"; și împăratul sărutându-l, îl duse la împărăteasă, și căzând amândoi apucară picioarele sfântului, rugându-l și zicând: "Robul lui Dumnezeu, rugămu-te, fă

milă cu noi; că avem numai o fiică singură născută, care este bătută de cumplit demon, încât suntem foarte mâhniți la suflet, și de o vei tămădui, ia-ți jumătate din averea ei". Sfântul zise: "Să vină copila"; iar ei luară pe sfântul de-l duseră la dânsa. Și certând sfântul pe demon, și gonindu-l, îndată s-a tămăduit copila. Dându-i împăratul făgăduința, sfântul n-a primit să o ia, dar pentru buna sa voință a cerut să i se dea un loc ce îi era aproape de orașul lui, și se chema Omfalion, foarte bun ca să-și facă biserică. Pe care îndată împăratul i l-a dăruit cu carte poruncitoare. Fiind atuncea și secetă mare pe pământ, cu învoirea împăratului a ieșit sfântul afară din cetate și a făcut rugăciune, și a căzut atâta ploaie din cer în cetate și împrejur, că s-a umplut pământul, încât se părea că va fi potop. Iar împăratul avea grijă de sfântul, căci era numai cu o haină îmbrăcat și ploaia era grea. Iar dacă a venit sfântul în curtea împărătească, nefiind nicidecum udat, s-au minunat toți; deci împăratul se bucura de cuvintele lui și dându-i mult aur pentru zidirea bisericii și alte lucruri iscusite pentru podoaba aceleiași biserici, l-a trimis la locașul său. Apoi mergând și făcând biserica, și gătindu-și mormântul său, foarte bătrân fiind, s-a mutat către Domnul.

Tot în această zi, pomenirea sfintei mucenițe Arghira, care a mărturisit pe Hristos în Constantinopol, la anul 1720, și s-a săvârșit chinuită în temniță.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.